

Алманах

13
черни
котки
„Котката,
при която живея“

**Алманах „13 черни котки“
„Котката, при която живея“**

copyright©2018 Фондация „Български издател“
© Редактор - Нели Господинова

ISBN 978-619-154-175-1

Снимки:

Надежда Радева - 5 стр.

Надежда Радева- 6 стр.

Димитър Костадинов - 21 стр.

Ивелина Савова - 38 стр.

Светлин Трендафилов - 47 стр.

Надежда Кръстева - 55 стр.

Светлин Трендафилов - 70 стр.

Ивелина Савова - 94 стр.

Алманах
13
черни
котки

КОТКАТА, ПРИ КОЯТО ЖИВЕЯ

София
2018

*„Че котка съм
бил преди,
подозирам“...*

ПОЕЗИЯ

В ХРАМА НА БАСТЕТ

Славка Зашева

Прибирам се
в очите ѝ зелени,
черната опашка на деня
в кълбо навивам
и неопитомена
търся купичката нежност.
Скрити нокти
галят лйста –
живот девети за
котката, която ме отглежда.

ВЛАДЕТЕЛКАТА

Дияна Василева

Дома си кратичко наричам моите покои,
но вече питам се дали са всъщност мои.
Живее зад стените бледосини,
не зная – само миг или пък от години,
владетелка, ухание, прокрадващо се, откъде
и колко ще остане, и защо дойде?!...
Въпроси дръзки, но към царкиня кой ли ще опита.
Ти я приемаш, служиш ѝ, но не я питаш.
Наричам я на галено Елизабет.
С Писано, Котарано нямах никакъв късмет,
да ме погледне или да ми отговори.
Само извива се през задната врата за двора,
ефирно движи тъмния си силует
по лъскаво лакирания ми паркет.
Дочувам как редят се стъпките ѝ в ситна върволица,
потракват приглушено като перли от изящна огърлица.
Изплъзва се от погледа ми като хлъзгава коприна,
покрила гръб с блестящо-черната си пелерина.
В едно с мрака красотата си е сляла –
той ѝ принадлежи и тя е негова изцяло.
А аз къде съм, кой съм, трескаво се чудя –
частичка малка, отразена в два искрящи изомруда.

ДА МИНЕШ ПЪТ НА ЧЕРНА КОТКА **Вероника Иг. Лазарова**

(Фаталната дата 13-ти)

Тринадесет – кошмарното число
за всички фаталисти по природа.
Но вярваш ли, че носи ти добро –
объркваш сметките на Дявола и Бога.

Излизаш от дома си сутринта.
На входа черен котарак те чака.
И ти си в черно. Махваш му с ръка,
но вече си загрижен за котака:

„Дали на мене, черна котка мина път
или с одежда черна – пътя ѝ пресякох?“
Дилема сложна. Вече си на кръстопът:
„Защо ли тази сутрин в черно се облякох?“.

Вървиш внимателно по тротоара сив,
пред теб саксия пада от балкона.
Разбира се, че никой не е фаталист.
Саксията се счупи, но цветето остана.

На работа пристигаш притеснен.
Отново закъсняваш с пет минути.
Колега – видимо не толкова опечален
прошепва: „Шефът днес, крака си счупи.“.

Почувствал отговорност за света,
се чудиш на деня – фатален.
Щастлив е той за твоята съдба,
но рискът – всеки ден си е реален.

ИРОНИЧНО

Милена Белчева

Тя прилича на мен. И съвсем не прилича на мене!
Има дързост и цел. Щом рискува – залага на черно!
И печели добре – късче хляб и месца прегорени.
Своя дан не дели и оглежда за враг периферно.

Ако друг приближи – знае точно кога да е в роля –
да присвие очи, да посегне при явна заплаха...
Тихо всява респект с някой белег нехайно оголен,
а при среща със свой – дружелюбно за миг ще помахва.

Няма дом и легло, но намира къде да ноцува.
Грациозно върви след съдбата – каквато-такава.
Не изпитва вина, не унива при липса на улов –
с непукизъм блажен се завива и сладко прозява.

Тя прилича на мен – тъмнокоса и с як маникюр е,
с тъй зелени очи и със стил – елегантен и моден.
Тя прилича на мен – оцелява и в жеги, и в бури,
но смирено си знам – с цели осем живота ме води!

КОТЕШКА ЛЮБОВ

Тодор Билчев

От думи отровни пак се опивам.
С котката в хола кротко заспивам.
Аз само със нея, май, се разбирам.
Че котка съм бил преди, подозирам.

И диша телцето пухено кротко.
Лекува душата вярната котка.
Забравям обиди, коварни слова.
С любимата котка в небето летя.

Но щом се в леглото с нея събудя,
от нищо не мога да се учудя.
Че гали ме тя със лапичка мека...
Колко малко му трябва на човека?!...

КОТКИ-БРЮНЕТКИ

Росица Станева

Излизат грешни мъжките ви сметки,
че няма черни котки, а брюнетки,
в зелените им палави очи
покана за любов личи.
Обичат риба те, а също раци,
обичат расовите котараци,
мъжете с палави мустаци
и флашкани с пари дъртаци.
Те мразят философа лицемерен,
превърнал техния живот във черен.
Те носели нещастие... Едва ли...
Със черна котка кой ще се похвали?
Ако помислиш си, че са кокотки,
изваждат остри зъби, нокти.
Сред пъстри котки и жълти кокетки
Най-хубави са котките – брюнетки.
Ала за тях сте с минимален шанс,
красавици са като Тайра Банкс.
Мечтаете за тъмните им ласки
а плюете по тези мили мацки.
Сред дебелани и колежки-каци
изпъква черното и стройно маце.
Навсякъде черната котка в света
е образец на тиха красота.

МОЕТО ЧЕРНО КОТЕНЦЕ

Елица Ангелова

Намерих го на улицата. Гладно.
Кастрирано, с белязано ухо.
Небето потъмня и стана хладно.
Един глас в мене викаше: „Защо?“
Жестоко е живот да пресечеш.
Но и така то всеки ден умира.
Край него безразличие тече,
душичката му никой не разбира.
Погалих го, прибрах го у дома.
Делим си с него хляба, топлината.
И сякаш не съм толкова сама,
когато то ме чака на вратата.

МОНОЛОГ НА КОТКАТА

Нина Чилиянска

Като улична котка живея.
Всеки ден е борба и надежда.
Предпазлива съм, плаха. Не смея
да рискувам. Ужасно изглеждам.

Все се свивам до мръсните кофи.
Да не преча съвсем. Да изчезна.
Някой гледа ме с жал и любов, и
състардателност – тъй болезнена.

Камък някои хвърлят по мене
и ме псуват доволни и злобни.
От очите им, вечно студени,
знам, наднича смъртта ми злокобно.

Неспособни на милост и нежност,
подивели и зли, безсърдчни...
Мен ме има. Уви, неизбежност...
Да ги уча на малко човечност.

ОПИТ ЗА ОПИТОМЯВАНЕ

Геolina Стефанова

Намери ме.
Мотах се босостъпа.
Изхвърлена
от делничния ден.
С парче луна вечерях
в стара кърпа.
А той отърка
нежността си в мен.
Клошарка на мечти,
на сантименти,
пребъркала бях
кофите за смет
и скътах си
в торбичката моменти
запазени несмачкани.
Без пет
часът бе полунощен
и Луната
с парченцето нахапано от мен
се мъчеше
да си запуши празнотата.
Как гневно стрелкаше с очите
в цвят зелен!
А той дойде.
Замърка.
Стих в поема.
Гальовен. Тайнствен
сякаш артефакт в кивот.
Разбрах – хареса ме и
вкъщи ще ме вземе...
Котакът черен.
Негова съм вече.
До живот.

ПЪЛНОЛУННО

Ивета Данаилова

Нагази в плитката вода небето
и свлече облачната си мъглива риза.
Заметна мрежите си дрипави,
надникна към света притихнал
от ъгълчето на вселената
с единственото си око –
от него приливи изтекоха
и светли корабчета от тъга.

Във другия помръкнал край
на двора си
събра мяучещото стадо котки
във всякакви нюанси на нощта.
Запали фосфора на лудостта в очите им
и те го гледаха тъй предано
и право във окоето восъчно –
като врата към онзи свят
и негатив на черна дупка,
която тайните поглъща,
като паничка с мляко,
тъй недостижима, докато я сричат,
облизвайки мастиления мрак,
полепнал по мустаците...

А едноокото небе сънува будно
онзи свят от другата страна –
в невидимия ъгъл на вселената,
във който да прогледне
с двете си очи.

РИЖИЯ

Магдалена Маринова

Да грабне слънцето,
пак да разплете кълбото му.
Затова е тук
рижият котарак.
Наднича току-така
зад здравеца,
снишава се –
готов за полет,
да го докопа,
да търкулне
упоритото слънце,
хукнало по хълмовете,
оплетено в опашката на вятъра.
Аз и котаракът
мъркаме във фа-мажор
космично и любовно,
потрепваме в екстаз,
ликуваме щастливо.
Аз и котаракът
в квадратурата на кръга –
незакърнял рефлекс към светлината,
триумф на живия живот –
животът, непознал смъртта.

А черното е само сянка на тъгата.
А ноктите на ежедневноста:
уплаха-скука-дрямка-леност
са винаги по-остро-смътностни.

Не бягай толкова далеч от себе си.
Почакай!
Погледни ръцете си
изящни-не-уморни,
красиви-и-без-страшно-чудотворни,
нечовешки и човешки-не-роботно-механични.
Създадени, напълно прагматично,
а
не изчакали да станат
от перки на акула
бавно, постепенно
на човешки.

Дизайнерът, създал машини за убиване,
е
същият, създал и теб.

ТВОЙТА КОТКА....

Вичо Балабанов

Ще я изхвърля! Само да я хвана!...
Знам, оня ден, че бе в командировка,
но минах пак, хем знаех, че е рано.
Взех и цветя, за да не е неловко!

Тогава чух: проклетата ти котка.
Спря радиото. После скръцна с дръжка.
Побягна леко. С твоята походка.
И даже прошептя със глас..., но мъжки!?!

Аз спрях да хълцам чак след три пресечки,
Когато ме задави целофана...
Ех, котко!!! Плюех рози, бяс и клечки...
Ще те изхвърля! Само да те... хвана!

Прозаичният живот на черната котка

РАЗКАЗИ

КОТКАТА, ПРИ КОЯТО ЖИВЕЯ

Боряна Нанчева

Ден 26-ти, откакто съм в мизерния приют. Представите си една гадна, влажна килия, миришеца на мухъл и имаща пясък за тоалетна. Е, това бе моето „люксово“ жилище вече близо месец. Случи се така, че луд учен коткоман реши да изобрети „коткопреводач“. Обаче, вместо този преводач, той създаде машина, която превърна котките в същества с по-висше съзнание от човешкото. Малко по малко те превзеха света с невъобразимо мощното си и непобедимо оръжие – тяхното сладурство. Влиза някаква ми ти пухкава котка в кабинета на президента на дадената държава и пуска в действие своя чар – умилква се, умилква се, докато президентът вече е заплепен дотам, че доброволно отстъпва мястото си на гушкавия дявол.

И така. Котките започнаха да избират хора за домашни любимци, а хора, които, като моя милост, не бяха харесани от нито една котка, биваха хващани от не толкова лицеприятни булдози, облечени в бели униформи.

— Боян, кой тук беше Боян? – прекъсна мислите ми хрипливият глас на един от пазачите ни – немска овчарка. – Боян, Боян, Бо..., а ето те и теб! – рече той, спирайки пред моята клетка. – Имаш посетител. Много уважаван котарак те е харесал и иска да те вземе. Подай си муцунката като добър човек! – засмя се злорадо.

Постави ключа в ключалката и металните врати скръцнаха. Клетката се отвори, показвайки ми пътя към... тук ми се иска да кажа свободата, но ще се задоволя с „по-добрия живот“. Обещах си, че ако някой ден всичко си дойде отново на мястото, ще се отнасям с по-голямо уважение към животните, с много по-голямо уважение.

В момента, в който излязох от клетката, насреща ми се зададе въпросният многоуважаван господин котарак – една дебела, пухкава котка, чисто бяла, като изключим полумесеца в черно, открояващ се като белег на лявата му предна лапа. „Господинът“ ходеше важно-важно, изправен, та чак изпъчен на задните си лапи. Изглеждаше дори по-голям от средно нормален по височина човек. Приближаваше без да бърза особено, поклащайки леко пухкавото си дупе. Внимаваше междувременно да не паднат едва крепящите се на лицето му огромни очила със златни рамки. Най-открояващи от всичко обаче бяха очите му – едното сребристо, а другото златисто.

— Виж ти, виж ти. Какво си имаме тук! – рече надутото, след като вече бе плътено до мен. – Хъм... ти си чудесен човешки екземпляр! – възкликна радостно, изучавайки ме сякаш бях чудо-невиждано. – Определено те вземам!

И преди да успея да издам дори звук, котаракът вече ме водеше към изхода на приюта, хванал ме за ръка.

— Така, правило номер едно – започна той, малко след като се бяхме отдалечили от сградата. – Никога, ама никога не ме гали!

— Но ако...

— Никога! – натърти силно на думата. – Не ми пипай мустачките, козината, не казвай колко съм сладък и никога не докосвай очилата ми!

— За какво ми е да пипам очилата ти? – попитах, подтичвайки, за да го настигна.

— Откъде да знам? Вие хората винаги ще си намерите причина да повредите нещо или някого.

Думите му ме ядосаха, но ме накараха да се замисля така, че възражението ми остана на върха на езика. Замълчах. Котакът също замълча – може би усети, че ме засегна.

Прекарваше ме през паркове с огромни, мутирала дъбове, по клоните на които бяха накацали лешояди. Кръвожадните им погледи се впиваха в мен – изглеждаха твърде изгладнели. Минавахме през детски площадки, чиито люлки се люлееха сами. Чуваше се детски смях, който, при нашето появяване, спираше изведнъж и продължаваше с отминаването ни. Свихме по множество тесни, каменисти пътечки, докато не спряхме пред черна готическа къща ала „Семейство Адамс“. Имаше висока метална ограда с галванизирани стомана от двете ѝ страни и силно заострени в горния край решетки. Дворът бе огромен със също така голяма морава, обсипана с ... жълтурчета. Това бе призрачната къща от градските легенди – мястото, на което бяха ставали не един или два страховити случаи – неразгадаеми убийства, изнасилвания – по-накратко – място, чийто праг и най-големият търсач на силни усещания не би имал смелостта да пристъпи.

— Ето тук живея аз! – рече гордо котаракът. – Това вече е и твоят нов дом – продължи той, въвеждайки ме в двора и вътре в самата къща, въпреки моето съпротивление.

Отвътре „новият ми дом“ бе дори по-зловещ, отколкото външно. Всички стени бяха боядисани в черно, а мебелите – в бяло. Подът бе толкова чист, че можеше да се огледаш в него, докато по всички ъгли на стените имаше огромни паяжини. Във въздуха се носеше аромат на шоколад, примесен със сладкия мирис на жълтурчетата отвън.

— Тези не са от нечистотия – поясни той, забелязвайки вторачения ми поглед в паяжините. – Това са гнездата на някои от моите любимци – тарантули – в същия момент от съседната стая се чу съскане на змии, при което без малко щях да подскоча от уплах. – А това са другите ми любимци – безобидни кобри, не се плаши. Но не ти препоръчвам да се разхождаш нощем сам, поне не и още. Имам и прилепи-пазачи, агресив-

ни са с непознатите. Хайде, ще те разведа и горе, да ти покажа стаята ти! – подкани ме изненадващо любезно и се отправи към стълбите. Следвах го плътно.

Още щом стъпи на първото стъпало, се разнесоха зловещи призрачни стонове.

— Какво беше това?!?! – извиках ужасен, вкопчвайки се в гърба на стопанина ми.

— Спокойно – откъсна ме от себе си. – Това е нещо като алармената система при вас хората, само че вместо машини, използвам духове. Вършат дори по-добра работа... Мануел, Джон, аз съм! Водя и друг любимец! – гласът му проехтя из цялата къща. – Ето, сега вече няма да алармират. Да продължим!

На горния етаж имаше четири стаи – баня, спалнята на котака, една друга, която бе отредена за мен и малка червена стаичка, от която долитаха писъци на прилепите.

Вече бях в леглото, но още не можех да заспя и как бих могъл всъщност, когато очаквах всеки момент някой от мебелите да се размести и да ме погълне! Като цяло спалнята ми бе обзаведена със стил – огромно старинно легло с тераса от дясната му страна, която откриваше гледка към половината град. Имаше също така красив кожен диван, отляво на леглото, и бяла тоалетка със старателно издълбани полумесеци пред него. Тоалетката беше оборудвана с огромно огледало с дървена рамка, украсена отново с полумесеци. Лежах на една страна и си мислех, колко ми липсва напуканата стена на килията ми в приюта – свикваше се с миризмата на мухъл, а и храната горе-долу ставаше за ядене.

Тъкмо бях започнал да се унасям в дрямка, когато чух звук от пишеща машина. Любопитството ми надделя и въпреки заръките на котарака, станах от леглото и се отправих по посока на звука. Отведе ме до неговата спалня. Надникнах внимателно. Вътре обаче нямаше никого. Отворих по-широко масивната дървена врата

и влязох. С всяка моя стъпка, машината се чуваше все по-отчетливо и по-отчетливо, докато не стигнах до малката библиотечка в дъното на стаята. Приблжих ухото си до нея и вече бях убеден – звукът идваше някъде отзад. „Отново духове“ – помислих си и тъкмо реших да тръгна, когато видях книгата „Мечо Пух“. Обожавах я – връщаше ме към детството. Понечих да я взема. Дръпнах я и библиотеката помръдна. Открехна се като врата, която водеше до полутъмна стаичка. В нея видях гола крушка, под която се разполагаше маса с пишещата машина отгоре ѝ, стол до масата, а на стола седеше котакът и усърдно натискаше клавишите на машината. Опитвах да се приближа внимателно до него, ала се препънах в нещо метално и се строполих на пода с гръм и трясък. Котаракът подскочи от изненада, обърна се и се заля в смях от нелепата ситуация, в която се бях озовал – с широко разперени ръце и крака по пода.

— Хе-хе, намери скривалището ми все пак! – засмя се още по-гръмко.

— Пишеш ли? – попитах, след като станах и се потупах от праха.

— Поне опитвам да го правя – смигна ми. – Смятам, че всяко живо същество трябва да се интересува от изкуство и ако може да го създава – самият процес на творене е нещо, което...което...

— Извисява душата – продължих аз. – То ни облагородява, кара ни да се чувстваме цялостни, да погледнем на света по различен и по-добър начин.

— Ти ме разбираш! – извика радостно той, като скочи от стола си и ме прегърна здравата.

— Да... аз... аз всъщност съм писател... поне бях преди... – успях да изрека на пресекулки, опитвайки се да си поема дъх.

— Извинявай, извинявай – усети се господинът и ме пусна. – Просто се развълнувах, че намерих някой, който ме разбира.

— Нима никой друг не те разбира?

— Всъщност да, нямам много приятели – отвърна тъжно.

— Между другото как се казваш? – попитах го, за да сменя темата.

— Хи-хи, много бързо се сети да ме питаш, приятелю! – засмя се отново. – Пухкавелчо. Приятно ми е!

— На мен също! – наистина бях искрен.

Тази нощ говорихме много. Успях да го опозная, както и той мен – все пак не бяхме толкова различни, дори напротив. Пухкавелчо ми напомняше за мен самия, една малко по-далечна, по-невинна част от мен.

Сутринта отворих очи, както ми се стори първоначално, твърде рано. Пролетният ден се очертаваше да бъде слънчев и приятен. Отвън се носеха песните на чучулигите. Обърнах се на другата страна да си доспя, но срещнах двете очи на котарака. Устата му се разтегна в широка усмивка.

— Добро утро, драги ми приятелю – и преди да се усетя скочи от леглото, държейки здравата ръката ми в неговата лапа, така че исках не исках, станах. – Днес имаме пълна програма – продължи, заставяйки ме да го последвам надолу по стълбите. – Правило номер едно – погали ме! – рече радостно, като ме пусна и започна да се умилква.

— Но нали каза...

— Беззз ноо – издължи думите и измяуча.

Какво да правя! Изпълних „заповедта“ му. На допир козината му бе по-мека дори от най-финия кашмир. Отидохме в кухнята, за да ми покаже сутрешното меню, което също не се различаваше особено от човешкото – бъркани яйца, филия хляб със сладко от ягоди, кафе и какао.

— Ще те заведа в парка за разхождане на хора! – обяви тържествено малко по-късно след като закусихме и излязохме.

— Парк за разхождане на хора?

— Да. Нещо като парковете за домашните любимци, които хората имахте преди.

И така вървахме един до друг – човек и котарак, който стъпваше леко, внимавайки да не загуби очилата си.

Признавам – паркът беше наистина красив. В самото му начало имаше малко езерце, по повърхността на което се носеха свободно жълти водни лилии. От едната страна на алеята, водеща към средата на парка, имаше борови дръвчета, от другата – дъбови. В централната му част също имаше езерце – по-голямо от първото. По неговата повърхност плаваха грациозно бели и черни лебеди. Огромните тревни площи, обгръщащи целия парк, бяха обсипани с червени макове, теменужки и жълтурчета. Всичко бе пропито от техния сладък и нежен аромат.

Срещнахме много други котки с „техните човеци“, които бяха на каиш. Естествено, събрахме любопитни и осъдителни погледи. Продължавахме своята обиколка, без да им обръщаме внимание, докато не минахме покрай по-голяма групичка от такива котки. Говоренето им бе по-скоро смесица от необясними кикоти и мяукане. Хората им бяха вързани за стъблата на дърветата до тях. В тези човешки очи се четеше единствено страх. Погледите на „новите господари“ се приковаха в нас, веднага щом ги приближихме. Изведнъж спряха цялата глъчка.

— Ти какво, мяу, си мислиш, че правиш, мяу?!?! – обърна се към Пухкавелчо едър сиамец. – Какво си позволяваш, че да не държиш човека ти на каишка?!? Ами ако откачи и започне да ни гони, да ни рита и дори хапе?!? Хората знаят само да разрушават! Това им е в природата! Мислех, мяу, че си един от нас! – завърши той, при което злобата в стъклените му очи се увеличи неимоверно, а козината му настръхна.

— Хората не са такива – поне не и всички – поде почти умолително моят котарак. – Разберете ме, тяхната разрушителна страна е като нашата такава – проявява се или ако е предизвикана, или ако нещо в тях самите не е наред и не могат да определят точно какво. Освен това...

Ала тирадата му бе прекъсната от груповото съскане на другите. Приличаха на единадесет гладни пантери, видели своя обяд. Дръпнах Пухкавелчо леко на страни.

— Какво правиш, защо им се обясняваш? – попитах го шепнешком.

— Казах ти, че нямам много приятели – отвърна той, свеждайки срамежливо глава – Тези там са едни от малкото, с които общувам... единствените, всъщност.

— А дали те те ценят наистина и самият ти искаш ли да си част от такава компания? – ядосах се аз, но виждайки разстроения и объркан поглед на приятеля си, смекчих тона. – Добре. Имаш късмет, защото пред теб стои контактен човек с наистина много връзки, както в целия град, така и в околностите му... Е, поне преди познавах доста голяма част от хората – не знам вече какво е станало с тях... Както и да е – схвана мисълта ми. Основното е да им покажеш, че имаш твърдо мнение, зад което заставаш уверено. Че няма да им позволиш да те нападат без причина и не зависиш от тях. Различен си и какво от това! Смятат се за луд и отново какво от това! Няма нищо забавно, нищо привлекателно в това да си поредната овца от стадо с еднакви такива.

— Дааа, прав си... – замисли се.

— Естествено, че съм прав.. А сега върви и им покажи кой си!

— Ще го направя! – извика радостно, но така, че и другите го чуха.

— Какво за кой дявол ще направиш, мяу?! – изсъска сиамецът.

— Искам да ви кажа – изпъчи се Пухкавелчо, – че ще защитавам твърдо мнението си за равенство между нас и хората! Стига с тази тирания, с това незачитане на чуждото и различното, с това отлъчване на всичко, което е извън нас, само защото се страхуваме да го допуснем!

— Точно така! – подех и аз.

— Сякаш хората ни приемаха преди за равни. Защо ние сега трябва да ги третираме така?! – нахвърли се сиамецът.

— Това, че те са се държали така преди, не значи, че трябва да им отвърнем със същото – стига с това зъб за зъб! – продължи Пухкавелчо.

— Точно така! – повторих още по-развълнувано.

— И аз нямам нужда от такива ограничени души като вас, такива които не искат да чуят другия! – завърши гордо моят приятел.

Хората започнаха да ликуват, ала тези им радостни викове бързо бяха прекъснати от зловещото съскане на котките. Застанаха на четирите си лапи, с настръхнали козини и ни подгониха. За щастие успяхме да се скрием зад контейнерите в една от тесните улички, намиращи се малко по-далеч от парка. Изчакахме звуците от злобата им съвсем да утихнат и избухнахме в необясним и за двама ни смях.

— Луда работа! Приятелю, незаменим си! – потупа ме здравата по гърба Пухкавелчо.

— Но не съжالياваш ли, че изгуби приятелите си?

— Това там бяха всичко друго, но не и приятели – приятелите застават до теб, дори да са против мисленето ти, опитват да те разберат – рече той и се изправи. – Хайде, да се прибираме у дома! – подаде ми ръка.

Изправих се и поехме по същия маршрут, както предната вечер. Всичко сега изглеждаше по-красиво – огромните дъбове правеха приятна сянка, предпазваща от вече парещите лъчи на слънцето. Люлките продължаваха да се люлеят сами, ала детските смехове,

носещи се от тях, вече не секваха.

— Дали някога всичко това ще стане? Имам предвид идеите ти да се приемат от повече котки, да има равенство, разбирателство? – подех след като известно време бяхме вървели в мълчание.

— Все някой ден ще ни разберат, приятелю. Важното е, че се имаме един друг, а докато това е така, нищо не може да ни се опре! – смигна ми.

Тръгнахме да пресичаме, за да стигнем до дома ни, когато сякаш от нищото се появи червена спортна кола, насочваща се право към Пухкавелчо. Опитвах да го дръпна, но горкичкият се вцепени от уплаха – не успях и сантиметър да го поместя настрана. После всичко стана много бързо – докато той се опомни за момент, колкото да ме избута, колата вече премина през него и отмина. Въпреки силната музика в колата, от нея долея и противният кикот на сиамеца.

Коленичих до тялото на приятеля си. Сълзи от болка и гняв се стичаха без контрол и воля по лицето ми. Отново без дом, без близък, без обич. Тялото му бе проснато на земята, безжизнено, зловещо, но и някак твърде слабо. Сякаш, сякаш...

— Защо страдаш за козината ми, приятелю? – чух зад себе си гласа на Пухкавелчо.

— Ти си жив! – обърнах се рязко, станах и го прегърнах в изблик на луда радост.

— Ама естествено, че съм жив! – засмя се и ме прегърна на свой ред. – Не си ли чувал, че котките имаме по девет живота! Туко-що отлетя първият от тях – смених си козината, а и между нас казано – зашепна ми поверително – бях излъгал онези, че това е осмият ми живот – и се засмя още по-гръмко. – А сега нека влезем и да си направим по едно хубаво топло какао, съгласен ли си?

— Звучи идеално! – отговорих радостно.

И така двамата, рамо до рамо, пристъпихме прага на дома ни.

КЪЩАТА С КОТКИТЕ

Петя Смиленова

Не беше добра идея да тръгна пеша. Всъщност се оказа много лоша идея. Не бях идвал на село, откакто бях на петнайсет, но въпреки това си въобразих, че помня добре пътя. Сега съм изгубен в гората, а навън е кучешки студ. Хората в селото често разправяха, че в гората се криел страшен змей с едно синьо и едно зелено око. Вечер никой не излизал от къщи от страх да не го срещне. Аз, разбира се, не вярвах в змейове, но все пак тук живееха и други опасни (и истински) създания, като мечки и вълци, и всеки лек шум ме стряскаше.

Вече беше тъмно. Колкото повече обикалях, толкова повече се губех. Освен това в тъмното се спънах в един клон, който не бях успял да видя, и паднах на земята. Чух нещо да се промъква в храста зад мен и се обърнах. Между листата зърнах две светещи очи – едно синьо и едно зелено. Змеят? Нима беше истински?

В следващия миг чух мяукане и се обърнах. Пред мен имаше черна котка със сини очи и бяло петънце на шията. Тя сякаш се опитваше да ме накара да я последвам. Имах ли избор? Вече бях изгубен, а зад мен дебнеше змей (не мога да повярвам, че го казвам). Нямах какво повече да се обърка, ако реша да последвам една котка. Нали?

Котката наистина ме водеше към селото. Стигнахме до къщата на една баба, за която всички казваха, че била вещица и гледала тринайсет черни котки. Когато аз и момчетата от село се заяждахме с нея, нашите близки ни предупреждаваха, че щяла да ни прокълне, но никой от нас не вярваше в тези глупости. Нарочно разхождахме кучетата си точно около нейната къща, за

да я дразним (но не им позволявахме да нападат котките, не бяхме чак толкова лоши). Сега седях пред къщата на бабата, чиято коса сигурно беше побеляла още повече заради мен и моите другари и се чудех какво да направя. Редно беше да почукам и да ѝ благодаря, задето нейната котка ме беше спасила. Нали?

Когато почуках обаче, не ми отвори бабата, а едно момиче с дълга черна коса и сини очи. Беше много красиво.

— Здравейте – измънках. – Тук не живееше ли една стара жена?

— Да – отвърна момичето. – Тя почина преди две години и сега аз се грижа за къщата ѝ. Аз съм внучка ѝ, Марина. Мога ли да помогна с нещо?

— Приятно ми е, аз съм Ясен – представих се. – Ми, всъщност исках да ѝ благодаря, че нейната котка токущо ме спаси. Черната, със сините очи. Бях се изгубил в гората. Тя ме намери. Може да звучи глупаво.

— А, Рила! – възкликна Марина. – Тя обича да спасява изгубили се пътници.

— Рила? – попитах. – Странно име за котка.

На следващия ден Марина ме покани в къщата на кафе. Времето беше приятно и седнахме в беседката в градината. Никога не бях разглеждал градината преди. Беше невероятна, пълна с красиви цветя, различни видове дръвчета и... с котки. Много котки. И всички бяха черни. Всяка от тях си имаше свое занимание. Някои гонеха пеперудите, други се катереха, трети бяха тръгнали на разходка. Рила седеше на покрива и се взираше в далечината. Познах я, защото беше единствената с бяло петънце на шията и сини очи. Изглеждаше красива и мистериозна. Марина отпи от кафето си, остави го на масата и започна да ми разказва историята на баба си:

— Когато баба била млада, намерила в реката изхвърлено малко черно котенце, с бяло петънце на ши-

ята. Още не се било удавило и тя успяла да го спаси. Хората тук винаги са били много суеверни. Вярват, че черните котки носят лош късмет и роди ли се черно коте, го чакат да поотрасне и го изхвърлят сам(о) да оцелява. По-жестоките даже и това не правят, а направо ги хвърлят в реката да се удавят. Баба обаче съжалила малката животинка и я прибрала у дома, макар и тя да се страхувала малко да не ѝ донесе лош късмет.

И така, котето пораснало и ѝ носело голяма радост. Всеки ден излизало, но винаги се прибиращо до вечерта. Един ден обаче не се върнало. Баба ми много се изплашила за него. Обикаляла селото цяла нощ (тогава още я нямало легендата за нашия известен змей), не могла да заспи. На сутринта се прибрала разплакана, убедена, че нещо лошо се е случило с нейната котка. След един час обаче тя се върнала с компания – един планинар, който се бил изгубил в гората. Така се срещнали баба ми и дядо ми. Котката нарекли Рила, защото очите ѝ били с цвета на водата на Седемте рилски езера, където двамата обичали да ходят всяко лято.

— Рила? – попитах и погледнах към котката на покрива, но тя беше изчезнала някъде. – Тази Рила?

— Не, разбира се! – засмя се Марина. – Първата Рила. Дори не знам колко други котки с името „Рила“ е имало, преди да се роди нашата Рила. Баба ми продължила да спасява всяка изхвърлена котка, която намерела. Затова сега домът ѝ е пълен с черни котки, за които вече аз ще се грижа и ще бъда обявена вероятно за новата вещица на селото.

— Как се казваше баба ти? – осъзнах, че дори не бях научил името на тази жена, на която винаги бях гледал като на лудата коткарка и за която си мислех даже, че е стара мома.

— Марина. Кръстена съм на нея.

— Не ти ли липсва градският живот? – реших да я попитам.

— Всъщност, не. Тук е много по-спокойно. Ако не вярваш в змейове, разбира се! За щастие, работя като графичен дизайнер и мога да работя и от къщи. Не е необходимо да ходя в града всеки ден, а само от време на време.

Вече се стъмваше. Чувствах се добре в компанията на Марина. Може би дори започвах да я харесвам. Бяхме спрели да говорим, но се чувствахме добре. Наслаждавахме се на тихата вечер. Само щурците нарушаваха тишината, но никой не им обръщаше внимание. В този момент Марина изглеждаше толкова загадъчна, толкова красива. Исках да я целуна. Тогава нечий викове развалиха тишината:

— Змеят! Отвлякъл е детето ми! Синът ми! Помогнете! Моля ви!

Романтичният момент си отиде.

Не знаех дали да вярвам на жената. Може би детето се беше изгубило. Няма змейове. Нали? Но какво беше онова нещо, което бях видял в тъмното, със светещите очи – едно синьо и едно зелено? Ами ако наистина имаше змей? Дори да нямаше, детето сигурно се беше изгубило и трябваше да направя нещо. Взех една тояга (не че щеше да ме спаси от въпросния змей) и тръгнах към гората.

— Къде отиваш? – попита ме Марина.

— Да намеря детето. Не вярвам в змейове. Все пак ще взема тази тояга, за всеки случай, ако този наистина съществува. Пожелай ми късмет.

— Късмет.

Мотаех се в гората с часове, но не намерих нито детето, нито змеят. Ставаше все по-тъмно и по-страшно. Беше лоша идея да се правя на герой. Нали вече се бях изгубил веднъж тук. Пак можеше да го направя. Дали Рила щеше да ме спаси и този път? Звучите на

горските твари са зловещи на фона на нощта. На всичкото отгоре, беше дори по-студено от предишния път, когато се бях изгубил. Вече се отчайвах. Явно щях да спя тук. В най-добрия случай. Или да ме нападне мечка или вълк. Или змей, вече не знаех в какво да вярвам. И тогава от храста ме изгледаха онези светещи очи – синьото и зеленото. Змеят!

Хванах здраво тоягата, поне доколкото това беше възможно, защото ръцете ми трепереха. Бавно се приближавах. Змеят също. Накрая излезе от храстите и...

Какво? Та това беше един красив бял котарак с различни очи – едно синьо и едно зелено. Сигурно някой се беше изплашил от очите му и го беше изоставил. След което някой сигурно бе видял светещите му очи в храстите и го бе обявил за змей. Да, това беше много по-логично, отколкото съществуването на истински змей. Котаракът дори малко се страхуваше от мен. Аз обаче знаех, че котка не се гони, а че трябва да я накараш сама да дойде при теб. За щастие си бях взел малко салам. Какво? Змей не се лови на гладен стомах!

Звъннах на вратата на Марина.

— Нека те запозная със „змея“! – казах ѝ, щом отвори и ѝ подадох бялата котка с различните очи.

— О! – възкликна. – Знаех си, че няма змейове! Как ще кръстим този красавец?

— Той вече си има име. Змей. Чудя се само, щом детето не е отвлечено от змей, къде ли е? Така и не го открих.

— Детето ми! – чух отново викове и видях Рила, а след нея вървеше едно дете. Майка му изтича при него и го прегърна. Вече всичко беше наред.

Седях с Марина в беседката в градината и пиехме кафе. Рила и Змей седяха на покрива на къщата и сезираха в далечината. Останалите котки се занимаваха със своите си неща.

— Е – попитах Марина, – тук има ли място за котка, която несправедливо е била обявена за змей? Или приемате само черни котки?

— Тук има място за всяка котка – усмихва се Марина. – Както и за всеки човек. Стига да не го е страх от котки.

КОНТЕСА И АЗ

Сесил Костадинова

Събуждам се от нереалното усещане за удари в корема. Отварям очи и първото, което виждам, са други две очи, вперени в мен. Сини, любопитни и леко настоятелни.

— Ти какво правиш тук? – опитвам се да звуча властно, макар неразсънената ми душа да хрипти във всеки звук.

Четири меки лапички се разтъркват по корема ми, а очите продължават да се взират в мен.

— Добре де, ще стана – примирявам се аз. – А ти изчезвай, откъдето си дошла.

Контеца пролазва по гърдите ми, протяга се, завърта се на деветдесет градуса и елегантно скача от леглото. При скока опашката ѝ нехайно ме перва през носа. Нехайно ли казах? Убедена съм, че го направи нарочно!

Контеца е чистокръвна дворна котка, макар никога да не е живяла в двор. Родена месец преди да избяга от майчината къща, тя се настани в нашия апартамент с нетипична за възрастта ѝ хитрост.

Бяхме на гости на приятели в провинцията. Малкото черно котенце с бяло коремче се мотаеше край нас, без да търси особена близост, но с любознателен и настойчив поглед. Няколко пъти го мернах да се върти около сака ми. Не можех да предположа, че ще успее незабелязано да се напъха в него. Трябваше да го беше направило в последните минути, докато се сбогувахме с домакините.

Помня, че някъде по средата на пътя започна да ни се причува котешко мяукане. Известно време се шегувахме с демони и измерения, но накрая все пак спряхме. Открихме нелегалния пътник. Решихме да го задържим временно, докато му намерим стопанин. На

два пъти почти успявахме, но хората ни връщаха Контеса с уверения, че е дива, невъзпитана и опасна.

Припомням си историята, докато пълня паничката ѝ с любимите хапки с рибено масло и розмарин. Тя се нахвърля нетърпеливо върху храната, а аз съзерцавам лъскавото черно гръбче и белите предни лапички, оставени, сякаш за да се вижда по-добре кога ги е изцапала. Контеса ме поглежда, а изражението ѝ е недвусмислено: „Що не си гледаш твоята закуска?“

Изпълнявам нареждането и се заемам с кафето.

Половин час по-късно седя с лаптопа в дневната. Нервна съм, защото имам само ден, за да довърша рекламния клип, а още не съм намерила музика, която да монтирам към него. Контеса се мотае в краката ми, изправя се на задни лапи в опит да надзърне в екрана, накрая не издържа и скача върху клавиатурата. Настанява се удобно и ме поглежда с невинно примигване.

— Не е време за игра – казвам с метални нотки в гласа.

— Мяу! – отговаря тя, без да помръдне.

Някой ми беше казал, че котките мяукали, само за да комуникират с хората. Помежду си се разбирали на друг език – с мъркане, ръмжене и други звуци, непредназначени за несъвършения човешки слух.

— Слушай, имам краен срок. Вместо да ми пречиш, да беше ми помогнала с музиката.

Подозирам, че думите ми не са достатъчни, затова с едната си ръка я хващам за врата, а с другата внимателно отделям лапичките от клавишите. Още преди да я захвърля встрани, тя ловко се изплъзва и скача на пода.

— Мяу! – заявява обидено и изчезва от стаята.

Половин час по-късно все още търся подходяща музика. Увлечена в прослушване на аудио файлове, не забелязвам дългото отсъствие на Контеса, докато залп от срутващи се предмети не ми напомня за нея. Предупредително извиквам името ѝ и се насочвам към шума,

който идва от малкото килерче. „Крайно време е да сменим тази брава!“ – отбелязвам наум. Заканваме се да го направим още от първия ѝ скок, с който бе успяла да отвори вратата.

Заемам се с разчистване на срутването, а Контеса напуска местопрестъплението, влачейки нещо, което ми заприличва на спукано надуваемо кресло. Предметът се оказва твърде голям за ръста ѝ, но тя не се отказва. Като редува побутване с лапички и придърпване с уста, изчезва от погледа ми в посока дневната.

Примирявам се, че няма да изслуша назидателното ми слово и си го изкарвам на изпадалите предмети – няколко „реликви“ със сантиментална стойност заминават на боклука. Докато се суетя с кисел вид, от дневната долитат нестройни музикални тонове, сякаш някой вади един по един клавишите на електронно пиано. Пиано в къщи нямаме, затова спокойно продължавам с подреждането. Музикалните вопли обаче зачестяват. Изпълнена с лоши предчувствия, изтичвам обратно в дневната.

„Ох, добре, не е лаптопът!“ – е първата ми мисъл. Едва след това забелязвам разгънатото музикално килимче, по което гордо се търкаля лъскаво черно кълбо.

— Контесо! – изревавам аз, този път вбесена не на шега.

Думата е магическа, защото малкото кълбо мигом се превръща в грациозно черно животинче.

— Ако продължаваш с белите, ще те хвърля на кучетата – размахвам възпитателно показалец.

Тя ме поглежда, облизва се, прави миниатюрна стъпчица вдясно и с всичка сила удря лапичка върху квадратчето, означено с цифра.

— Биймм – разнася се електронен звук номер четири.

Поемам си дълбоко въздух и се спускам към нея. Следва едноминутна гоненица, в която Контеса ми

припомня, че котката е хищник, а човекът – смешно, тромаво същество, изгубило своя ловен дух. За да изляза с чест от ситуацията, заявявам, че се връщам да работя и изобщо не ме интересува какво ще прави тя. Сядам пред лаптопа, който като по чудо е оцелял в току-що вихрилата се схватка.

Няколко мига Контеса остава на място, вперила очи в мен, но когато се уверява, че не е център на внимание, отново започва музикалното изтезание. Отначало се дразня, след това неволно започвам да повтарям звуците, произведени от музикалното килимче:

— Там... Та-ра-ра-та-там... Бийммм... Буммм... Тири-рам... Таааам...

Изведнъж усещам, че дразнещите тонове се превръщат в приятна музикална фраза. Повтарям я на глас, след това по-бързо и по-бавно. Контеса е спряла и ме гледа, наклонила глава, сякаш преценява певческите ми умения.

— Какво си ме зяпнала? Печелиш! – усмихвам се за пръв път от сутринта. – Трябва малко да я дообработим, но ще се получи.

Извиквам композитора на мелодии и тананикайки си, въвеждам музикалната фраза. Твърде къса е за клипа, но все е някакво начало. Заемам се с обработката. Въодушевляването ми се предава на Контеса. Тя отново започва да се мята по килимчето, изтръгвайки от него невъзможни акорди. Без да губя време, пускам телефона на запис.

Късно следобяд видеоклипът е напълно готов. Обработена на компютъра, котешката музика чудесно се е вписала в приказната тайнственост на фентъзито. Двете с Контеса седим на дивана и се наслаждаваме на добре свършената работа: аз – с чаша капучино в ръка, тя – като лениво чопли кадифето на страничната облегалка.

— Без теб нямаше да се справя – казвам.

— Мяу! – съгласява се тя и великодушно ми позволява да я погаля зад ушите.

КОТКАТА

Маруся Николова

Нощта беше тиха и по нищо не личеше, че ще се случи нещо ужасно. Но по незнайни канали котката го усещаше. Сنيшаваше се, душеше тревожно и издаваше стържещи звуци. След трескаво обследване улови откъде изтичат вибрациите. Впери взор в стопанката си и се метна в скута ѝ, докато тя преполовяваше тортата с розов крем. Но нейната сладост не беше достатъчна, за да неутрализира горчивите мисли на изоставена жена. Той я напусна заради килограмите, които натрупа, не само от болестта, но и от безразборното хранене. Преди да прекрачи прага се обърна към нея със следните думи, изразяващи дълбокото му разочарование и набъбнала неприязън:

— Не съм ти поставял ултиматум, а може би трябваше, за да си подготвена за раздялата. Но сигурно си предусещала, че няма как да ме задържиш като мъж с телесата, които опъват бельото до скъсване и преливат от него. Главната цел в живота ти се състои в това, да се натъпчеш. Ако беше малко по-лекичка, щяхме да останем заедно до края, но ти загуби контрол над килограмите... И не ми се оправдавай с твоето „хашимото“. Милиони жени по света живеят с това заболяване на щитовидната жлеза, но не надхвърлят стоте. Изглеждаш неприятно и неестетично. Спокойно мога да се скрия зад гърба ти и да остана незабелязан. Последната почивка с минерален басейн, ускори края. Засрахих се, че съм с теб и гледах да съм по-встрани, като непознат, минаващ наблизно. А на блок масата не исках и да поглеждам какво трупаш в чинията си. Беше двучасово ядене като за последно. Но когато се заклеци в металната стълба на излизане от басейна, нямаше как да не се притека на помощ. Не успя да свиеш колене и заседна с ханша под носа на онези, които се канеха

да излизат от водата. С моето усилие и твоето хлъзгаво завъртане и тюленско мятане най-сетне успяхме, но станахме за смях. Децата, които не могат да прикриват емоциите си, зяпнаха, а после се разкикотиха. Анализирайки положението избистрих своето решение: „Напускам те!“ А ти обмисляй оттук нататък какво ще правиш без мен. Разполагаш със средства и затова не ме е грижа... Едва съм си тръгнал и вече ми олекна на сърцето, сякаш беше стъпила върху него... Ех, как ще се радвам на свободата си. От край време тя ме привлича неудържимо. Даже ще отскоча до нощния бар отсреща, да пийна едно. Мислех да го направя преди да си подам оставката, но прецених да е на трезва глава. Не успях да те спра от храната, но и ти няма да успееш да ме спреш от бягството, дори да затиснеш вратата с तुловището си.

При тези финални думи на нестройния монолог, поразяващи с жестокостта си, котката отскочи като от пружина и заби нокти в бедрото му. От бесния гняв очите ѝ придобиха цвят на вулканична лава. Нищо елегантно и грациозно нямаше в заплашително настръхналия извит гръбнак и опашката, утроила обема си.

— Какво направи, проклетнице – извика той, – одраска ме?! – Не адвокатствай, дяволе черен, безполезно е!

Той я отхвърли, но не със злост. Обичаше животинката и тя щеше да му липсва. Преди десетина години, когато бяха още тънки, стройни и влюбени, я намери хвърлена в един трап. Беше кално, а той в светъл нов костюм. Нагази смело в ръждивата кал и го пожертва, за да спаси едва прогледналото коте, което се превърна в пазител на мира и сговора въщи. Имаха малко приятели, но тя определяше с кого да контактуват. Драскаше онези, които не одобряваше и мъркаше на тези, които приемаше за достойни да я погалят. Колкото и време да минаваше, тя не променяше отношението си

към тях и с нищо не можеха да я подкупят. Впоследствие стопаните ѝ разбираха, че котката е с безпогрешна интуиция. „Приятелите“ се оказваха предатели.

Беше свръхчувствителна, интелигентна и своенравна. Усещаше напрежението помежду им и ги сдобряваше. Умилкваше се около тях и предеше монотонно, подгъвайки лапи, като в транс, и сякаш ги придърпваше един към друг. Пръстите, които се устремяваха да я погалят се преплитаха и споровете угасваха, преди да се разгорят. Вероятно сега бе усетила, че нещата са извън контрол. Че мъжът наранява жената и се изплъзва от къщата, в която господстваше. Искаше да го задържи, за да ѝ бъде подвластен. Да ѝ лови риба и да спи на кравай в краката му.

На излизане от бара, тъкмо да завие зад ъгъла, съпругът се обърна за сбогом и тогава видя как котката се носи като стрела след него. Имаше пълнолуние. Наблизо изкряска кукумявка. Пребледнял, той усети с кожата си, че се е случило нещо.

Обидата сякаш премина през плътта и прониза костите ѝ. Щом хлопна вратата зад гърба му, се „избистри“ и нейното решение: „Нямаше смисъл да живееш! Какъв живот бе това? Без любимия човек, без родителите, заселили се в чужбина“... Но преди да си окачи въжето тя реши да изяде цялата торта, която направи днес. Не трябваше да е напразен трудът ѝ. Пък и нека се прости с този свят преситена от сладкото, за което копнееше. Тортата трябваше да пренощува, защото се казваше „Ден и нощ“, но нямаше време за чакане да омекне от крема. Когато това станеше, нямаше да я има вече... Той ѝ каза, че е разочарован. А тя? Да не би да бе очарована от честите му запои. От наглите флиртове и безобразни лъжи, от пренебрежителното му отношение към родителите ѝ, които им подсигуриха спокоен живот. И още много „от“, които я тласнаха към успо-

коителното тъпчене, целящо да заглуши празнотата и мълчаливия протест.

Нямаше нужда да търси въже, дългият и тесен шал, който му изплете за миналогодишната Коледа, щеше да свърши работа. Стъпи тежко и тромаво върху пейката и го преметна през най-близкия клон на самораслата джанка. Трепереща и пребледняла пъхна глава в примката. Без да си даде минута за размисъл, понесена от гребена на отчаянието, ритна пейката.

За неин късмет клонът на старата джанка изпука и се счупи под тежестта ѝ. Тя се сгромоляса и усети остратата болка на счупването. Падналият върху нея клон я шибна по тила и тя загуби съзнание.

Сега, тук в болницата, укрита в бинтове и гипс, като планински релеф със сняг, тя се срамуваше от себе си и изви очи, когато лекарят се наведе и попита:

— Как се чувствате?

— Не зная.

— Здравата го изплашихте – и той посочи спящия върху табуретка съпруг. – Не е мърдал отук.

— Преиграва, бива го за това... – не изтъкна значителния му дял в опита за самоубийство тя.

— Чух, че отказвате храна. Не настоявам, но поне приемайте течности.

— Засега не искам нищо. Ще мина на резерва... доста съм складирали – добави със сълзи в очите. Мекият тон и човешкото съпричастие я побутнаха към самосъжаление.

— Не се бойте, ще потръгнат нещата. Ще регулирате този процес. Нужна е вяра в собствените сили.

Тя реши да се накаже за необмислената постъпка с лишаване от храна. Заради страстта ѝ към нея щеше да загуби най-ценния дар – живота и да нарани родителите, които ѝ го бяха дали! Бе назрял моментът за коренна промяна. Завърна се и ще живее както нов човек.

Преструвайки се на заспал, той чу разговора и видя как тя заплака, когато лекарят излезе. Ако беше заплакала така горчиво и го бе помолила да остане, той нямаше да си тръгне. Но прекомерната ѝ гордост го мачкаше. Никога не показваше чувствата си и избягваше закрилата му. Не го молеше за каквото и да било. Той се чувстваше безполезен и незначим. Затова ѝ отвърщаше с присмех и натиск там, където щеше да я заболи. Но не беше сигурен, че иска да приключат брака си и нейната съдба не му беше безразлична.

Вече у дома той ѝ подаде първата рокля, която му попадна под ръка и тя увисна на раменете ѝ. Това се случи и с всички останали. Не ѝ беше нужно огледало, за да разбере, че изглежда добре. С обожание я следяха два чифта очи – неговите и на котката, която възторжено скачаше от единия към другия и ги обвързваше с онези невидими нишки, които нямаше как да се скъсат.

МОЯТА КОТКА

Радина Ангелова

Котката ми се държи странно. Не си втълпявам, забелязвам разни неща. Мисля, че ме разбира какво ѝ говоря. Още по-странното е, че ми се струва, че говори, докато спя. Не съм луд. Ще ви го докажа. Монтирах камера и сега ще си пусна записа. Но първо нека ви разкажа как се стигна до това. Дано помогне да разбуля мистерията. Ако не, сам ще изтичам при психиатъра. Само не знам котката какво да я правя. Съдбата ѝ зависи от записа.

Докато си преглеждах фейсбука преди три месеца в полезрението ми попадна пост от организацията за защита на животните „Четири лапи“. Дори не дочетох съзливите разяснения, придружаващи поста. Снимките бяха това, което привлече вниманието ми. Металически сива котка със златисти очи, които се запаметиха в ума ми дори седмица след това. Исках тази котка. Не знаех дали нейната екзотичност, горда осанка, нейната история или тези прекрасни очи, в които се четеше съзнание. Веднага позвъних на организацията. До два дни ми я доставиха, а домът ми се напълни с играчки, три вида котешка храна, котешко легло и естествено – котешка тоалетна. Бях ентусиазиран.

Извадиха котката от клетката. Тя ме зяпаше стреснато. Усмехнах се в отговор. Щеше да свикне с мен. Жената ми обясни, че бе обезпаразитена, ваксинирана и с паспорт. Постави животинката на капака на колата и котката автоматично присви десния си заден крак.

— Блъснала я беше кола. Леко се е отървала... – промълви тя. – Когато я намерихме влачеше крачето си. С наша помощ почти се възстанови, но са ѝ нужни масажи, за да се раздвижи кръвта – показва ми как и къде да пипам.

Когато посегнах, котката изсъска и замахна с лапа да ме одраска. Жената я погали и заговори тихо. Котката замърка и присви очи. Ревнувах. Защо не се държеше и с мен така? Ще свикне, повторих си.

— Не знам защо се държи така. Тя е много интелигентна. Говорете ѝ нежно, но не и умалително, тя ще ви разбере и ще се успокои. Обикновено не е такава – връчи ми клетката с котката и отпраши с микробуса си. Дори котката ѝ махна.

Чак като се прибрах в апартамента си, се сетих че трябваше да я попитам за обичайното ѝ държане и предпочитания. Нищо, в движение щях да ги разбера.

Оставих клетката на пода, отворих я, но котката отказа да излезе. С прилепнали назад уши, наведена напред глава ме изучаваше с разширени зеници, докато бях клекнал пред нея с възможно най-нелепата си усмивка, в опит да докажа, че не съм заплахна за нея. Нямах да я насилвам. Оставих я така в коридора и се насочих към всекидневната да чета вестник.

След по-малко от пет минути изприпка при мен. Застана в центъра на стаята и започна да се оглежда. Вероятно преценяваше къде каква беля да направи. Надявах се да оцени висящите на връвчици по стените плюшени мишки и драскалката в ъгъла. Така или иначе не притежавах цветя или завеси, за които да се притеснявам. Пък и мебелите ми бяха стари. Все пак исках да види колко съм се постарал за нейно удобство. Смотах вестника настрани и станах рязко. Тя изви гръб в дъга и се наежи, изсъска сякаш изруга, и бързо се отпусна. Крачето още я болеше. Вдигнах ръце пораженчески.

— Хайде, малко коте, да те разведе и да видиш какво още съм ти купил – тръгнах напред, а котката по петите ми. Развеждах я из апартамента и давах инструкции като камериерка на гост в хотел. Не, тя не беше просто гост, исках да я задържа и след като оздравее.

Исках да галя тази кадифена сребриста козина и да я наблюдавам под слънчевите лъчи. Представях си, че ще блести. Исках да я чуя как мърка, да се умилква, да заспива върху мен и да си играем. Щях да почакам, докато ме приеме.

От враждебна, уплашена котка до гальовно мъркащо същество ни делеше една седмица на проучване от разстояние. Докато ме опознае, за да ми се довери, направих няколко масажа. После тя сама ми тикаше крачето си в лицето с един скок в скута ми. Примирих се, че не иска да си играе, може би бе твърде голяма за това, и спеше, когато и аз спях. Но само как се глезеше и си просеше ласки, които аз с охота ѝ дарявах.

Имаше нещо в тази котка. Нещо, което ме привличаше. Може би, защото наистина притежаваше някакъв разум и дори неусетно ѝ споделях тревогите си, въпреки, че не можеше да ми отговори. Е, поне не, когато съм буден. Първоначално започна с ругатни на неразбираем език, после продължи на български с неща, които обикновено забравях, като списъка за пазар например или да почистя котешката тоалетна, изказваше мнение по проблемите, които ѝ споделях през деня, а накрая зареди любовни сонети, на които и Шекспир би завидял. Въобразявах си, че е било просто сън, но помнех всяка думичка. С нея не се чувствах вече самотен. Размечтах се какво ли щеше да бъде, ако тази котка станеше жена. Не, нямаше да я обичам по-силно, защото тя толкова бързо спечели цялото ми сърце и внимание. Затова бързо прогоних тази мисъл.

Чудех се откъде ли се зароди тази мисъл? Може би, защото тя се хранеше само и единствено ако се намираще на масата срещу мен, говорех ѝ, а после спеше в леглото на възглавницата до главата ми и ме събуждаше с лапичка върху носа и близване по устните.

След като отпуската ми свърши и трябваше отново да се върна на работа, сърцето ми се късаше, че я заряз-

вам сама в апартамента. През тези вълшебни десет дена така и не споменах на котката си кога ще се връщам на работа. Тя го прие тежко, особено това че отказах да я взема в офиса. Не очаквах да прави поразии, тя бе толкова чистоплътно и умно коте. Последното го доказа като някак си се беше научила да включва лаптопа ми и да ми праща смешни нейни снимки. Виждала ме бе да го използвам вкъщи. Смеех се до падане, докато ги разглеждах. Все говорех на колегите си – котката ми това, котката ми онова... Най-накрая им втръсна. Мислеха ме едва ли не за Барон Мюнхаузен. Затова пък Калоян от съседното бюро се закани, че ще ми дойде на гости да провери лично. Приех предизвикателството.

В събота на другата седмица някой почука на вратата ми. Котката ми се шмугна в ъгъла в тунелчето за игра. Аз грабнах точилката, защото месихме сладки, и попитах:

— Кой е?

— Инспекторът по котешки проблеми – засмя се Калоян от другата страна на вратата. Хвърлих бърз поглед зад мен – кочина. Нямах време да разтребя. Окачих престилката на закачалката и отворих вратата.

— Затваряй бързо да не избяга прословутата ти котка – потупа ме по рамото Калоян и сбръчка нос:

— Тук смърди на котешка тоалетна...

Затворих вратата на банята, но физиономията му не се измени.

— Май идва от теб! – шегата му не ми хареса.

Настани се на дивана и се заоглежда. Знаех какво прави, търсеше щети. И аз го правех в началото, но котката ми бе културна.

— Е, къде е тази мила, мъркаща писана с огромните златни очи и розово носле?

— Крие се в тунелчето – посочих към тръбата в цветовете на дъгата. – Досега не са идвали други гости. Малко е подозрителна.

— Е, може ли такова нещо. Що за домакиня е, къде са ѝ обноските. Аз заради нея съм дошъл – повиши тон, уж сърдито, но ми смигна дяволито.

Е, постигна ефекта си. Котката излезе.

С бавната грациозна походка на едър хищник се настани по средата на стаята, както направи и при мен преди. Преценяваше дали човекът отсреща е приятел или враг. Въздържах се да ѝ представя колегата си. Малко ме хвана срам да ѝ говоря като на човек.

Двамата се гледаха без да мигнат. Разчитах как изражението на котката се менеше, с месец съжителство се научих да разпознавам емоциите ѝ, а в този момент вероятно провеждаше вътрешен спор, но не откъсна поглед от Калоян. Накрая ги присви. Приятелят ми не ѝ харесваше. Той лениво разтегли устни. Изведнъж лицето му грейна в момент на прозрение, но бързо си върна самообладанието. Котката ми също го забеляза и разшири очи.

— Не е ли прекрасна? – предположих, че я е харесал и затова се развесели.

— Прекрасна е, но не ти трябва котка. Трябва ти жена! Жена, която да ти пере, глади, готви, чисти, поддържа... Котката може само да спи, яде и сере! Не можеш да правиш секс с котка, колкото и да я обичаш! Чисто анатомично е невъзможно! Мислиш, че няма да те зареже след първия мустакат котарак като се разгони?

Тук котката ми изсумтя и прекъсна тирадата. И двамата с нея го гледахме недоверчиво. Не веднъж Калоян ме бе запознавал с жени, но аз не съм женкар като него. Среците и връзките ми свършваха катастрофално. Бях се уморил да си търся половинка и може би наистина я открих, макар и в лицето на котка. Явно така ми бе писано. Ще го преживеем заедно.

— Тъкмо щях да чистя... – оправдах се. – Хвана ме докато правех сладки...

Изругах и изтичах в кухнята, да ги извадя от фурната. Слава Богу, не бяха прегорели. Когато се върнах при котката и Калоян, го сварих да ѝ размахва пръст и нарежда нещо, но млъкна, щом ме видя.

— Тук е кочина. Мръсните ти ризи и боксерки се търкалят в прах и котешки косми. Направи нещо по въпроса! – изправи се Калоян, напълни шепа с бисквитки от тавата в ръцете ми и се запъти към вратата. Избързах след него:

— Е, какво мислиш?

— Котка като котка. Не се хаби за нея. Помисли си върху думите ми – потупа ме по врата. – И върви се изкъпи, че смърдиш – подвикна от стълбището.

Прибрах се оклюмал. Котката ми се притесни пред непознатия и не можа да разгърне пълния си потенциал.

Все пак приех един от съветите му, а именно да почистя. Котката ме наблюдаваше отвисоко и следеше всяко мое движение с очи. Изкъпах се и се проснах изморен само по хавлия върху чистите чаршафи. Котката се настани върху гърдите ми и ме лизна по брадичката. Погалих я и така съм заспал. Сънувах хапливи коментари по адрес на Калоян.

На сутринта се приготвих и отпратих към офиса. Все още бях афектиран от съня си, когато зърнах колегата си. Все пак той се усмихна на гневния ми поглед и това смекчи лошото ми настроение. Винаги му прощавах.

Оттук насетне всичко продължи по старому. Не си спомнях да съм чистил. Дрехите ми бяха прилежно прибрани в гардероба и нямаше прах. Само се любувах на котката си. Е, докато не открих в хладилника храна, която не съм готвил. Изпаднах в паника. Започнах да проверявам спестяванията си под дюшека, но нищо не липсваше. Не можеше да са крадци. Кой идиот ще ми изчисти и сготви, без да иска нищо в замяна. Не можеше и да е някой от съседите, защото редовно заключвах вратата и я проверявах преди лягане.

Трескаво набрах номера на Калоян. След като му споделих подозренията си, той каза:

— Успокой се! Ако искаш, тайно монтирай камера и я провери след известно време, ако ефектът от мистериозната чистачка продължи.

Така и направих.

Ефектът се запази. Вече не издържах от любопитство и нерви. Въпросите ме измъчваха, а един предявяваше превес „Полудявам ли?“. Седях на дивана, държах диска в ръка, а от котката нямаше и следа. Окуражих се и го пуснах. Искях отговори.

Някаква жена чистеше из апартамента ми, тананикайки си. Първоначално беше гола, а после носеше моите дрехи. И това в продължение на месец и половина. Започнах да превъртам записа. От котката ми нямаше и следа, когато жената бе тук. Запътваше се по коридора, сигурно да отвори на жената и изчезваше. Къде беше котката ми през това време? Защо не ме предупреди, че е идвала непозната. Та, котката откачи само при вида на Калоян. Превъртях записа докрай и що да видя – жената точно пред камерата ми:

— Здравей, аз съм твоята...котка. Благодаря ти, че ме спаси и излекува. Искях да ти се отплатя, затова поразтребих тук – разпери ръце. – И вероятно искаш отговори и ще ти ги дам, но моля те, уважи тайната ми.

Идеше ми да изключи записа и да звънна в полицията. Тъкмо набирах номера и котката измюка. Пуснах отново записа. Искаше да го изгледам целия. Добре, така да бъде – аз съм омагьосана египетска принцеса – това обясняваше мургавата кожа, величествения профил, черните коси и кафявите очи – за да ме спасят от покушение, жреците ме превърнаха в котка. Докато съм в котешката си форма не старея, за разлика от това, когато съм човек. И ако още ме искаш, бих остаряла заедно с теб. Съдбата ми зависи от теб. Обичам те! – и изключи записа.

Гласът ѝ ме навестяваше всяка нощ в сънищата ми. Нямах съмнение, че това беше тя. И тогава ме осени мисълта, че Калоян от пръв поглед е разбрал какво стои насреща му, а аз за три месеца съжителство не се усетих. Погледнах датата и часа, от вчера, докато съм бил на работа. Преглътнах. След дълго мълчание, взех своето решение. Стисках годежния пръстен на майка ми в шепата си, когато повиках жената, която обичам.

НЯКОЙ МРАЗИ ДЪЖДА

Драгни Драгнев

Живееше някога едно много красиво и много добро котенце. Казваше се Двапътимяу. От всичко на този свят най-обичаше хубавото време. Особено когато грееше слънцето. Затова пък страшно мразеше да вали дъжд.

„Изглежда и хората мразят дъжда – мислеше си Двапътимяу. – Когато вали, всички си стоят вкъщи. А щом се наложи да излязат навън, непременно носят чадър над главите си. “

Ето, че един ден пак заваля.

„Ох, вече съвсем огладнях! – каза си по едно време Двапътимяу. – А баничарницата е на другия край на улицата. И сигурно ще вали цял ден. Трябва нещо да се измисли!“

И Двапътимяу разтвори своя чадър и излезе на улицата.

Тъкмо направи няколко крачки – насреща му изскочи мишлето Малък Гризан.

— Моля те, Двапътимяу, послужи ми с чадъра си! – започна да трие сълзи Малък Гризан. – Мама е много болна. Отивам да ѝ купя лекарства. Аптеката е през три улици и без чадър до кости ще се измокра.

Двапътимяу отстъпи чадъра си на мишлето Малък Гризан.

— Благодаря ти! – каза то. – Веднага ще ти го върна.

Тъкмо мишлето Малък Гризан замина и насреща му изскочи кученцето Двапътибау.

— Моля те, Двапътимяу! – започна Двапътибау. – Иди на гарата да посрещнеш добрата ми баба от Стара Загора. Пристига на гости и някой трябва да ѝ покаже пътя до дома, защото сигурно го е забравила. През

това време аз ще отида да купя месо от халите. Моята баба много обича телешко задушено.

Съгласи се Двапътимяу – какво друго можеше да направи.

— Благодаря ти! – каза Двапътибау. – Такава услуга никой още не ми е вършил.

Отиде Двапътимяу на гарата, макар че тя беше на другия край на града. Посрещна добрата баба от Стара Загора. Показа ѝ пътя и накрая тръгна към баничарницата. Ала баничарницата беше вече заключена. Баничарят беше продал всички баници. И Двапътимяу остана гладен.

Но само това да беше го сполетяло!

Двапътимяу беше мокър до кости.

И когато се върна вкъщи, веднага вдигна температура.

Скоро майка му се върна от работа.

— Какво става с тебе, мое красиво и добро котенце? – разтревожи се тя. – Простудило си се в дъжда.

— Ввярно – тракаха зъбките на Двапътимяу. – Но затова пък помогнах на мишлето Малък Гризан и на кученцето Двапътибау.

Двапътимяу не каза, че беше останал гладен.

Майка му свари хубав чай. Беше доста горещ, но Двапътимяу изпи две чашки. После си легна, зави се презглава и заспа.

Оттогава Двапътимяу съвсем намрази дъжда.

Затова всеки път, когато навън завали, лягаше на топличко и сладко-сладко си спеше.

А мишлето Малък Гризан така и забрави да му върне чадъра.

ПОВЕРИЕ

Калина Иванова

Има едно поверие. Ако котка или куче, те съпровождат до дома ти, не ги гони. Те носят неочакван късмет. Бях го чувала, но някак си с времето се бе скрило сред плетеницата на мислите ми и в деня, в който красива шарена котка с две малки котенца – черно и бяло се вмъкнаха чевръсто през портата след квартирантката ни Лили, първата ми реакция беше да ги изгоня. Само котка ми липсваше! На всичкото отгоре с котенца. Но Лили, която до този момент не беше забелязала, че вървят след нея, нежно ме спря докосвайки ръката ми:

— Руже, недей! Те са ни на късмет! Котка и то с котенца сама да дойде в дома ти е много хубав знак.

Спрях се насред думата си и дори им направих път да влязат. Уж не съм суеверна, но вярвам в подобни неща.

„Какво пък – рекох си. – Винаги мога да ги изгоня, ако реша. Нека видим какво ще стане!“

И действително ми беше интересно дали ще се случи нещо хубаво и какво ще е то? Малко ме беше страх да не изпотъпчат хубавата ми градина, но все пак любопитството надделя.

Лили живееше при нас от два месеца. Бяхме ѝ дали под наем двустайната къщичка в дъното на двора. Тя беше добра и мила, но всеки можеше да види тъгата в очите ѝ. Имаше хубава работа, ала за да я задържи, се налагаше да живее далеко от семейството си. Съпругът ѝ и двете ѝ деца живеяха на около петстотин километра оттук и тя можеше да си позволи да ги вижда едва веднъж в месеца и то за ден-два. Само една майка знае каква мъка е да те разделят от дечицата ти. Да не можеш да ги гледаш как растат, да ги гушкаш, да им се радваш. Най-много се тревожеше, че нямаше как да

обясни на малкото си момченце, което беше едва на две години защо не е при него.

И аз си имах моите притеснения. Синът ми, добро и хубаво момче, тази година навърши трийсет, а все още нито свестна работа си бе намерил, нито пък приятелка си имаше. Преди все го хайках и побутвах, но вместо да се поразбуди от това, той още по-вече се затвори в себе си. Бях започнала вече да се отчайвам и реших да приема нещата такива, каквито са. Така, че и двете имахме нужда съдбата да ни удари по едно рамо.

Няколко дни след тази случка се падаше Лазаров ден. В семейството нямаме Лазар и по тази причина този ден чак толкова не го отбелязваме. Бях се захванала да пикирам разсада, когато изневиделица цяла група малки лазарки се изсипа в двора ми. Децата пееха и наричаха за здраве и за берекет. Сякаш душата ми запя с тях, усещайки аромат на нещо ново и вълнуващо, макар и все още невидимо за очите. Усещах, че ще ни донесат късмет, но се притесних, че нямам с какво да ги почерпя. Щях де се отсрамя с някой лев, но това бяха дечица и ме гледаха в ръцете за нещо сладичко. В този момент вратата на Лили се отвори и тя изскочи от къщи с огромен поднос димящи кифлички. Тръгна между дечицата и с топла усмивка ги подкани да си вземат. Камък ми падна от сърцето. Дадох им по някой лев за почерпка. Те попяха, огласиха двора ни с детски смях и си тръгнаха доволни. Изпратихме ги до вратата. Погледнах Лили с благодарност:

— Добре, че беше ти да ме отсрамиш. Как ти дойде на ум да направиш толкова кифлички?

— И аз не знам как стана – не спираше да се усмихва тя. – Доядоха ми се. Нали ме знаеш, не ме мързи да меся, и докато го реших, ги почнах. Но някак си се обърках и вместо да направя половин доза, колкото за нас, направих двойна. Опекох четири тави и тъкмо се чудех какви съм ги свършила, когато чух детските гла-

сове. Казах си: „Ето за кого са били кифличките!“. Останалото го знаеш.

Седмицата между Цветница и Великден винаги е заредена с особено настроение. Но тази година беше още по-вълнуваща. Понеже работех наблизко, винаги се прибирах в къщи за обяд. Така направих и този ден – **Велики понеделник**. Едва влязох и се заех да слагам масата. Съпругът ми ме видя да шетам и подхвърли:

— Слагай само за двама, Даниел излезе.

— Че къде излезе точно за обяд? – възмутих се аз.
– Защо не ме изчака?

Теодор се подсмивваше доволно. Усетих, че има да ми казва нещо. Погледнах го въпросително:

— Помниш ли твоя градски, Явор, дето беше замръкнал тук преди десетина години.

— Помня го, разбира се. Много свестно момче. Остана няколко дена у нас, докато си уреди нещата.

— Та този същия Явор, сега открива дърводелски цех в града. Трябва му доверен човек за управител и се сетил за нашия Даниел. Каза, че му е нужно добро и честно момче като него.

— Добър ни е той. И образование си има, само късмет дето няма... – въздъхнах аз.

— Не говори така. Късметът и той се обръща. Може пък да е дошъл моментът да му потръгне и на него.

Вечерта синът ни се върна доволен. Този път не бързаше да се затвори в стаята си. Разказа ни надълго и нашироко за фирмата и новата си работа. Майчиното ми сърце се топеше от щастие, като го гледах такъв доволен.

Велики вторник.

Във вторник Дани се прибра от работа, хапна набързо и влезе в банята. След половин час го видях нагласен, избръснат и парфюмиран на входната врата.

— А! Накъде си тръгнал? – изненадах се приятно аз.

— Колегите ме поканиха с тях. Ще поизлезем малко.

Пъхнах му една двайсетачка в ръцете.
— Хайде, позабавлявай се! Имаш повод.
Той ми се усмихна и подхвърли на излизане:
— Ще ти ги върна на заплата.

Велика сряда.

Лили донесе домашна торта и бутилка вино.

— Имам повод да почерпя! – радостно събщи тя и започна да я разрязва на идеално равни парчета. – Фирмата отваря офис в родния ми град. До месец-два ще ме преместят да работя там.

— Чудесна новина! – възкликнах. – По-хубаво няма как да стане. Сега ще си при семейството си.

Велики четвъртък.

— Татко, може ли да взема колата довечера? – плахо попита синът ни.

— Че защо ти е? – сопна му се Теодор, но аз го сръчках в ребрата и той поомекна:

— Вземи я, ама от месец не съм я мил...

— Благодаря ти, татко, аз ще я измия.

Посред нощ ме събуди странен шум в коридора. Разбъркани стъпки и приглушени гласове. Напрегнах слуха си и се надигнах в леглото готова да скоча всеки момент. Съпругът ми ме хвана за ръката и прошепна в мрака:

— Нали това искаше? Желанието ти се изпълни. Сега можеш да спиш спокойно.

Отпуснах се на възглавницата. Отново долових тих говор в коридора. Разпознах гласа на Даниел, а другият определено беше женски глас. Сърцето ми се разтуптя от възнение: „Виж ти, Дани си е довел момиче.“

Тази котка май наистина довлече късмета в къщата ни. А и някак си се привързах към нея и малките пухени топчици. Освен това, вече ще се отнасям много по-внимателно към поверията.

А и приближаваше **Великден.**

И май се очертаваше да е най-хубавият от години.

САМОТАТА, АНГЕЛЪТ И КОТАРАКЪТ

Лилия Христова

Леда бе на 45, разведена, а синът ѝ Тео учеше в чужбина. Не го бе виждала от две години. Живееше под наем в светла мансарда с мен, нейната самота, ангелът Гълъбина и черният котарак Один.

Преди да ни избере черната гадинка, живеехме без особени катаклизми. С изключение на откачената история с художника Арто. Незнайно откъде се появяват тези човешки извращения, които надушват наранената душа и се прилепят като вампири. Гълъбина влезе в ролята си на ангел хранител. Предупреждения, под формата на пера, заваляха под път и над път. Дори наруши *Кодекса за явна ненамеса в човешките дела*, когато остави перо в средата на стаята при затворен прозорец, обаче... Накрая тъжна и проскубана се кротна у дома. Тогава Леда насвърши всичко, което би могло да се опише в *Трактат за женската глупост*. Плати си. И изрита Арто.

Животът ни потече копринено мек. Налагаше се Леда да работи на две места. Прибираще се късно, изтичваше на терасата и викаше на цветята: „ Прибрах се!“. Щеше да ме убие от смях. После се заемаше с женските домашни работи. Цялата бе кълбо от сплетени емоции. Като добра самота, разплитах възлите и подреждах цветовете. Само с тъгата не можех да се разбера. Виеше се край сивите очи като ароматен цигарен дим и посребряваше ресниците на Леда.

Аз усещах кога съм необходима и как можех да помогна. Опитвах се да я направя поне малко щастлива като режисирах сънищата ѝ. Пращах я например да скитори из ръжта на любимия ѝ Бърнс, може пък някой да я целунеше... Така бе до появата на черния котарак.

Една мразовита утрин, малко преди да изпратим

старата година, Леда дочу как вратата на апартамента се отключва, и скочи уплашена – още не можеше да се отърве от кошмара, че е преследвана. Беше сестра ѝ – Сузи. Бутна в ръцете ѝ черна трепереща топчица с думите: „Вземи го, защото навън ще умре“, и отлетя на работа. С опадала козинка, подуто коремче и пълни с нечистотии ушички, малкото бе дори с осемте си живота пътник за отвъд. Но сестрите се пребориха за деветия. Кръстиха я Чийо (от „Мемоарите на една гейша“), но ветеринарят им обясни, че обръщението „милчка“ не е удачно, защото Чийо е мъж. Вечерта, след прегледа, двете зауваха. Решиха да пускат музика и по реакцията на животинчето да определят името му. Минаха през различни стилове и епохи (без чалга), но като стари рокерки задържаха най-много на любимите си групи. На „Короната и пръстена“ на „Maпowaг“, в момента, в който заедно с вокалиста изкрещяха: „Один“, добичето видимо живна. Така Один се появи в живота ни. Сега още от вратата Леда започваше да се лигави с него: „Любов моя... слънцето на мама... ”

Ужас, какво слънце бе! То непрогледно като безлунна нощ. Това не ми пречеше и улесняваше работата на Гълъбина, защото напук на тринайстите петъци и поверия, черните котарачета носят късмет.

Но ми се бъркаше в сценариите на сънищата.

Пращях Леда из ръжта, този момент го отработвах отдавна, тя женствено и плавно прекосяваше златната прелест. После поглеждаше ръчния си часовник, маркар че не знаеше какво е ръчен часовник и потръпваше. Като Джени усещаше нечие присъствие, но не се обръщаше. Загадъчен тъмен силует плуваше към нея с добри намерения. приближаваше се, посягаше да я погали и... в полите ѝ се отъркваше черен котарак, а магията се разпиляваше. На сутринта гадинката се подсмиваше под дълъг мустак и се разливаше от кеф. Търкаше се в краката ѝ и мъхъркаше „Теееео, Теооо“. Да пази

Господ! Негово Чернокожесто Височество знаеше как да го прави! Простени мъ бяха всичките своенравия, той бе необходимото абаносово съвършенство, а тя се промени към добро. Дори написа стих:

*Петък тринайсти –
човек пресече пътя
на черно коте.
Суеверно до корена
на бялата си душа,
то се прекръсти –
наобратно.*

Разказваше му всичко, което се бе случило през деня, споделяше тревогите и намеренията си, пускаше му шотландска музика и... какво ли още не. Както се казваше падна си на пъпа момчето. Один гонеше мен – самотата, родена като орис за Леда, дебнеше и скубеше Гълъбина, сякаш бе проста патка, намирахме спасение само до кактуса, от който той се плашеше. И всичко това – безнаказано. Все пак живеехме при него... Обичаше в студените зимни вечери да се присламчва подло към Леда, тогава тя се разтапяше като захарен памук на летен панаир и му разказваше историята за неговото спасяване, за сина си, за детството... Зелените му очи просветваха в топлия полумрак и поставяха лапичка на сърцето ѝ. Бог да благослови този Хитруш – в сънищата ѝ имаше нережисирана от самота любов.

Една нощ Один избяга. Леда се смали от тревога. Със Сузи обърнаха квартала и нищо. Намери го отново Сузи. Беше приятелка с един черен уличен котарак, той я бе завел при него. Първо го чула, после светнала с фенерчето – Один стоял в тъмния заден двор на кооперацията на някогашна чешма, погледнал я величествено и неангажиращо, сякаш бил кралят на квартала, липсвали му само короната и пръстена. На Сузи не ѝ минават такива. Гушнала уличния му събрат и тръгна-

ла. Один не понесъл предпочитанието и тръгнал след нея... Благословен да е! Така пак получих свободно време да си побъбря с Гълъбина, да обмисля сценария за следващия сън и да поразпусна.

Понякога надниквах над рамото на Леда, когато четеше. Една вечер се натъкнах на някоя си Джей Остин. Та тя пише: „Единственият начин, по който можеш да имаш Мистър Дарси, е да си го създадеш“. Трябваше да е манна небесна за жените тоя мистър. Докато Леда бе на работа, се наках да изчета каквото трябва, но тя щеше да си има Дарси.

Мили дами,

самотата се грижи за вас, ангелът хранител ви пази, ако ви е избрал и един черен, своенравен и интелигентен котарак, тогава е почти... магия!

Леда се разбуди, мистър Дарси тъкмо понечи да целуне ръката ѝ, когато черен котарак скочи и го одраска. До възглавницата ѝ, прегърнати спяха самотата и котарачето, на перваза на прозореца, до саксията с кактуса дремеше Гълъбина. Каква идилия! Утре Тео се връщаше. Щастлива, Леда погали самотата и Один, усмихна се и пожела полетът на сина ѝ да е успешен.

ТАЗИ ЧЕРНА КОТКА Е САМИЯТ ДЯВОЛ

Стефан Страшимиров

— Ленче, ще придружиш ли Том до училището? Знаеш, че е епилептик и се опасявам, че дотам има три много опасни кръстовища. Ако припадне...

— Не се притеснявай, лельо Анче, нали сме в един клас, ще го придружа до чина!

— Златна душица си ти, сега ще бъда спокойна! Хайде, Том, не карай Ленчето да те чака! – викна тя и петнадесетгодишният Том се появи с широка усмивка. Поздрави Ленчето и тръгна редом с нея.

— Да минем през градинката, имаме един час до училищния звънец?

— Защо не! Сега там липите са цъфнали и ароматът е божествен!

Двамата съвсем бавно навлязоха в парка. Група деца, като ги видяха, зацъкаха с език, а Пешко подхвърли:

— Я виж ти, докато ние си играем на стражари и апаши, Том си е хванал гадже! – и децата избухнаха в смях.

Том се готвеше да им отвърне подобавашо, но не-надейно едно малко черно коте му се замота в краката. Ленчето се опита да го вземе с ръце, но то ловко ѝ се изплъзна и започна да се катери по краката на Том, който го взе и го погали, а Ленчето подхвърли:

— То те хареса, Том!

— Навярно е женско! – засмя се Том.

— Погледни как блестят очите му, когато го галиш!

В този миг Том усети, че главата му се замайва и се строполи в тревата. Ленчето, макар че знаеше за епилепсията му, уплашено се разкрещя:

— Помощ, помощ!

Децата бързо се спуснаха към тях и се чудеха какво да правят, когато едно по-голямо момче каза:

— Отдръпнете се от него и го оставете. Той ще се съвземе!

В този миг малкото котенце легна на гърдите на Том и се сви. Едно от децата викна:

— Я, бе, марш оттук, мръсен котарак! – и посегна към него, но котето скочи чевръсто и го одраска по ръката. После отново се настани на гърдите на Том, а две стари жени, които се приближиха, казаха:

— Деца, оставете котката, тя ще му помогне да се свести!

Не минаха и десетина минути и Том отвори очи. Виждайки мъркащото котенце, той го гушна и възкликна:

— Я, моят ангел-хранител е тук!

После се изправи и тръгна с Ленчето. Но на вратата на училището директорката ги спря.

— Забранено е да се внасят в училището кучета и котки, оставете го отвън!

Том отиде до една от скамейките в училищния двор, постави котенцето на нея, говорейки му:

— Тук те оставям, миличко, и тук искам да те намеря! Котето замърка и замря.

Още в първото междучасие Том излезе, а неговото котенце го чакаше там.

След часовете двамата с Ленчето си тръгнаха, а котето започна да се умилква около Том, който го вдигна веднага и му заговори гальовно:

— Ще ти измислим име, миличка! Как да го кръстим, Ленче?

— Какво ще кажеш за Тамара? Харесва ли ти?

— Чудесно! Сега вече ще се казваш Тамара, котарано!

Минавайки за по-напряко през парка, те се сблъскаха с бандата на Ачо – един наркоман и побойник.

— Я, вижте, момчета. Епилептикът си е хванал гадже! Гледайте как ще му го отнема!

Той нагло се изправи пред Том и кресна:

— Ти си върви епилептик такъв, но гаджето остава при нас. То не е за такъв като теб! – и той грубо хвана за ръката Ленчето и я задърпа.

— Веднага я пусни, тя е с мен!

— Какво ще направиш бе, епилептик! – изрепчи се той, свил юмруци.

Преди още Том да отговори, котката скочи върху лицето на наркомана и жестоко го одра. Потече кръв и Ачо зарева като на умряло, а котето отново скочи към Том, който кратко каза:

— Да си вървим, Ленче!

Останалите от бандата само гледаха отдалеч, без да се намесят.

Когато на другият ден бандата се събра в парка, главатарят им Ачо гневно каза:

— Момчета, погледнете как този клепоух епилептик ме обезобрази. Всеки един можеше да е на моето място, а това изисква жестоко отмъщение!

— Той не е виновен, котката го направи! – рече малкият Стоянчо, а Ачо разярено отвърна:

— Ти пък какво разбираш, малък плъх!

Малкият се отдръпна зад батковците, а тарторът продължи:

— Както казах, това изисква жестоко отмъщение. Затова утре съм подготвил изненада за ония плъхове. От вас се иска само точно да спазвате моите указания. Разбрахте ли ме?

Всички кимнаха, само Мишо запита:

— Какво смяташ да правиш?

— Да ги поля с бензин и да ги изгоря!

— Но това ще бъде убийство!

— А те какво се опитаха да направят с мен, а? Идиот! Вече реших, затова утре всички ви искам тук в 10 часа!

На другия ден всички се събраха, а Ачо караше с една бебешка количка туба бензин.

— Дадох си последните пари, ето затова искам утре всеки от вас да ми върне по два лева! – нареди Ачо и ги поведе към химическата лаборатория, която се намираще зад училището.

Той надникна през прозореца и видя, че Том и Ленчето работеха с някакви колби. Върна се и подхвърли:

— Хайде, момчета, разлейте тубата с бензин пред вратата. А сега се отдръпнете! Аз лично ще запаля тези гадове! – и той зашпрака със запалката.

След миг огънят избухна и го опърли. Ачо бързо избяга при останалите. Скоро пожарът обхвана цялата дървена сграда.

Ленчето първа усети мириxa на изгоряло и се обърна към вратата.

— Том, вратата е в пламъци, откъде ще излезем?

— През прозореца! – викна Том и се затича натам, но ужас(е)н се дръпна. Пожарът бе обхванал цялата сграда.

В това време котето скочи и задърпа Том за панталона. После тръгна към края на помещението. Там спря и задраска по пода. Том се плесна по челото и възкликна:

— Ти си нашият ангел-спасител, мило котенце! Бях забравил за този изход.

Той се наведе и отвори един дървен капак. Лъхна ги студен въздух и Том извика:

— Хайде, Ленче, спасени сме! – и той смело навлезе в тунела, казвайки й:

— Бях забравил за този тунел, който пожарникарите ни показаха, когато ни обучаваха.

— Но къде ще ни изведе? – тревожно запита Ленчето.

— В парка, мила! – и той продължи смело напред.

В това време Ачо и бандата му с наслаждение наблюдаваха пожара на безопасно разстояние. Ачо подхвърли:

— Е, най-последно съм откъснен! Онези вече са се опекли вътре, ха-ха-ха! Особено съм доволен, че и онази котка, рожба на дявола, изгоря, ха-ха-ха! – злорадо се изкикоти той.

А Мишо и Стоянчо го побутнаха по рамото.

— А онези там, които идват към нас, призраци ли са, Ачо!

Той се обърна и възкликна:

— Не може да бъде! – и като видя, че малкото коте тича към, него изкрещя:

— Бягайте, момчета, тази черна котка е самият дявол!...

ПОКЛОННИЧКА

Анжела Георгиева

Вратата се явява граница между скверното и сакралното. На тази имаше табела:

Д-р Светозара Дилберова
Психиатър

И в момента тя се опитваше да премине границата от скверно към сакрално в Нелина.

— Здравей, Нелина. Как си?

— Добре. Много добре бих казала.

Усмивката, която се появи на лицето на Нелина, накара доктор Дилберова да изкриви почерка си. Не беше отскоро в този занаят. Бе се нагледала и наслушала на какви ли не неща. Но имаше нещо в това момиче, което я притесняваше. И не, не беше необичайността на случая, а лудостта на погледа ѝ. Независимо колко луди бяха пациентите ѝ, в очите им все се прокрадваше някакъв зов за помощ. Като последен изстрел от сигнален пистолет, който надеждата издига, въпреки че отчаянието дърпа надолу. В доста случай доктор Дилберова се явяваше единственият свидетел на изстрела и се отзоваваше. Но тук, тук беше различно. В очите на Нелина се четеше само желание да пропадне подълбоко. До дъното на лудостта си и ако то не ѝ беше достатъчно щеше да изкопае дупка.

— И днес си много стилна. Както винаги! – Светозара вярваше в думите си. Не беше просто комплимент, който цели да разбъбри пациента.

— Знам. Стилът и грацията винаги са били неразделна част от мен.

При всяка тяхна среща Нелина изумяваше Светозара. Изключителният стил със сигурност не оставаше

незабелязан. И това беше един от проблемите. Само стилът бе забележим, не и самата Нелина. Без него тя не оставяше никакво впечатление.

— Къде е Найден? Досега винаги те е придружавал.

— На работа е. И за уточнение – нямам нужда от придружител. Самостоятелна съм.

Погледът, който Нелина отправи на д-р Дилберова сякаш сблъска двете жени на невидим ринг. Малката фигура на Нелина, губеща се във фотъйола, не отстъпваше на исполинското тяло на докторката. Физическото неравенство не означаваше, че и мисловното е такова. А в мислите на Светозара в момента се въртеше една дума – комплекс. В една от предните им срещи надълго бе описала, че несигурността, която изпитва пациентката ѝ е добре прикрита от поведенчески модел, умело изкопиран от любимките ѝ.

— Как са котките ти? – Светлозара задаваше този въпрос на всеки техен сеанс. По този начин показваше интерес към единственото нещо, което вълнува Нелина. Целеше да изгради мост между двете на базата на нейната страст. И се получаваше всеки път. И всеки път към края на срещата им този мост изгаряше запален на клада.

— Прекрасно. Завърших новите им играчки. Надявам се като се прибера, да видя как се забавляват. Но по начина, по който Дарей се качи на тях, предполагам, че ги одобряват.

— Ще ми припомниш ли пак имената им?

— Таиса, Дарей и Мия.

Нелина беше от онзи тип пациенти, които комуникираха трудно, освен ако не станеше въпрос за трите котки. В бележките на доктор Дилберова пишеше, че тази обсеция води началото си още от седми клас. Всичко започнало когато Нелина попаднала на статия за образа на котката от Древността до наши дни. Това мъничко животинче било обожествявано, поставяно на пиедестал, преследвано заради мистичната си връз-

ка с тъмни сили. Винаги значимо. Това оставило голям отпечатък в съзнанието на малката Нелина. Често пренебрегвана в многодетното семейство като най-малка, пренебрегвана в училище заради ниския си ръст и невзрачното си развитие. В началото започнала да храни котките пред блока. Съвсем невинно. По-късно станала доброволец в приюти и прекарвала по-голямата си част от времето там. Никой от обкръжението ѝ не обърнал внимание на нарастващия проблем. Тя не само обичала котките, тя искала да им служи. Ако цял живот ще бъдеш второстепенна личност, то по-добре да бъдеш второстепенна личност в живота на божествени създания. След завършването на 12 клас си намерила работа и се изнесла на квартира. Една вечер намерила малко котенце на път за къщи. Решила, че това е знак. Знак, че е забелязана от котките. Тази част със забелязването винаги се е струвала странна на доктор Дилберова. Въпреки ниският си ръст, Нелина притежаваше грациозност и стил, които не можеха да останат неоченени. Бързо след първото коте се появили още две. С тяхната поява намалявали социалните контакти на Нелина. Тя изгубила приятелите си и трудно се задържала на една работа. Единственият, с който поддържала връзка извън приюта, бил Найден – ветеринарният лекар. Само той бил достатъчно близо, за да забележи проблема ѝ. Тя отделяла цялото си време на котките. Правела им къщички, играчки, галела ги с часове, а ако някоя от тях откажела ласките ѝ – изпадала в депресия. Считала се за недостойна за любимите си същества. Започнала да се татуира с образи на котки след всеки депресивен период. Точно след една от поредните мастилени рисунки Найден доведе Нелина в кабинета ѝ.

— Как си от последната ни среща до сега? Намерили си хоби? – съветът на Светозара бе да си намери хоби. Така бавно щеше да започне да преоткрива своята отдавна загубена индивидуалност.

— Не. Нямам време за хоби – твърдо заяви Нелина. Не добави нищо повече, а и нямаше нужда. Беше ясно какво заема цялото ѝ внимание.

— Намирането на хоби ще ти помогне да осъзнаеш, че ти си цялостна личност и извън връзката ти с котките.

Дръзкият коментар на доктор Дилберова хвърли мрачни сенки върху лицето на Нелина. Тя бавно се наведе напред и впи поглед в едрата възрастна жена пред себе си. От стиснатите зъби устните ѝ изглеждаха още по-тънки.

— Няма връзка извън котките ми. И не се дръжете с тях така, сякаш са второстепенни. – гласът на Нелина се разнесе тихо и тежко из кабинета.

— Нелина – приятелски започна психиатърката, – хубаво е човек да има домашен любимец. Даже и в много случаи аз съм го препоръчвала. Но твоето отношение не е нормално. Ти си поставила котките над себе си. Над всичко. Искам да намериш живот и извън тях.

Колкото и дружелюбно да звучеше докторката, единствената реакция, която предизвика у Нелина, бе да забие нокти във фотьойла. Минута по-късно бързо и грациозно като котка излезе от кабинета. Само гласът на Светозара отекна след нея, но се отблъсна от затръшнатата врата.

Останала сама в обстановката, в която прекарваше най-много време, доктор Дилберова започна отново да пише. Натискът на писеца оставяше дълбоки следи върху листа.

„Нелина продължава да проявява странна зависимост към котките си. Проявява всички признаци на Стокхолмски синдром: възхищение и обич към лицето, което е извършило посегателство, опит да направи всичко по силите си, за да задоволи нуждите му, отхвърляне на опитите на околните за помощ, отказ да си помогне сама. С тази разлика, че тук лицето се явяват котките ѝ.“

СПАС

Ралица Венцеславова Станкова

Напоследък нервите ми не издържах. Сякаш бях на ръба на силите си. Уж здрав и прав, ходя, работя, дори спортувам от време на време. Усещах в себе си, все едно нещо ще се случува всеки миг. Някаква невидима нишка поддържаше цялата сложна машина – моето тяло, и чувството беше, като че тази струна е опъната до краен предел и всеки момент ще се скъса.

Ден първи: Зъррр! Будилникът извънтя, настойчиво и безкомпромисно. Бързо натиснах бутона за изключване. Жената ми обърна гръб с идеално заучен рефлекс. Жестът ѝ беше нейният мълчалив протест срещу тази моя прищявка – във време на високи технологии да използвам добрия стар шумен будилник.

Излизах рано за работа, пръв, преди жената и децата. С годините си изградих навика да бъда почти безшумен в цялата си сутрешна подготовка. Всичко приключваше за 20-30 минути с термочаша, заредена с кафе в едната ми ръка и безшумно затваряне на входната врата на апартамента с другата. И тази сутрин беше както всяка друга. Излязох от входната врата на блока и се насочих към колата, паркирана на близкия паркинг. Знаех точното място, на което ме чакаше вярното ми старо синьо рено. Дори не поглеждах към него, вгълбен в мислите си, ускорявайки ход, подтикнат от хладния полъх на есента. Когато наближих колата, обаче, видях нещо необичайно. На капака на реното се беше настанила удобно котка. Тя спеше блажено, свита на кълбо. Усетила присъствието ми, бавно отвори зелените си очи и се взря в мен. Като че ми казваше: „Здравей, отдавна те чакам!“. Гледаше ме спокойно и уверено, докато лежерно протягаше последователно предните

си лапи, целия гръбнак, задните лапи и накрая седна. Зарадвах се на гледката на гъвкавото и тяло. Беше добре охранен и много чист мъжки котарак, с блестяща козина от черни и бели петна във всякакви причудливи форми. Точно по средата на челцето имаше голямо бяло петно, но най-впечатляващи бяха големите изумрудени очи, които усмихнато сезираха в мен. Беглите светлинки на изгряващото есенно слънце се заиграваха със светлозелените точки на зениците и създаваха у мен усещането, че тази непозната котка се радва да ме види, като стар приятел, който ненадейно се връща отново в живота ти. Погалих мекото му гръбче, забравил, че бързам, да потегля за работа, за да избегна натоварения трафик. Отговори ми с едно нежно „мъррр-мяу“. Продължих да галя, като в транс това прекрасно създание и да се наслаждавам на всяка извивка на малкото, съвършено телце. Това, което най-много ме привличаше, беше безспорното удоволствие, което личеше, че изпитва котаракът от всяко мое движение. Без да се усетя започнах да шептя гальовни думи, удвоявайки неговата наслада. Споделяхме взаимно общото единение с мига и аз, напълно изключил мислите за работа, изпаднах в безвремието на настоящето. Меката топлина на малкото същество ми даваше усещането за нещо уютно и познато, което съм изпитал в миналото, но отдавна съм забравил. Усещането за безусловна любов, което новороденото изпитва в прегръдката на майка си. Мигът над всичко и всичко в един-единствен миг.

Протяжен вой на полицейска сирена се разнесе от близкия булевард. Мозъкът ми бавно отчете звука. Сепнато се огледах, погледнах часовника на лявата си ръка. Боже, изминали бяха повече от десет минути, откакто срещнах новия си приятел. Почувствах се гъзен за изживяното отклонение от стриктното ежедневие. Най-вероятно щях да закъснея за работа и докато шофирам, трябваше да мисля как да се оправдая пред

шефа. Котаракът продължаваше да седи върху капака на колата и бавно облизваше предната си лапа, сякаш нямаше никакво намерение да слезе оттам. Грабнах го и внимателно го поставих на тротоара. Докато правех двете крачки до шофьорската врата, той отново изникна на капака. Започнах изнервено да псъткам и шъткам, да размахвам ръце, сякаш възнамерявах да го ударя. Понечих отново да го взема, но той ме погледна в очите и след едно нежно и кратко „мяу“, скочи на земята и изчезна сред паркираните коли. Облекчен, седейки в колата, погледнах часовника на таблото пред мен – трябваше да наваксам 13 минути закъснение. Стигнах точно навреме в офиса. Късно вечерта, вече заспивайки, с последните проблясъци на съзнанието си, видях две измрудено зелени очи, които настойчиво се взираха в мен.

Ден втори: Отворих очи някак припряно, подканен от стария си приятел, будилника. Оправих се набързо и слязох пред входа 10 минути по-рано от обичайното. Отдалеч се завзирах в реното. Не се учудих на черно-бялото кълбо върху капака. „Мъррр-мяу“ и двете големи очи отново ме погледнаха приятелски. Паникьосах се, не желяех да се поддавам на вчерашното изкушение и да изгубя време, омагьосан от това същество. Изтичах до близката бакалия и след две минути се опитвах да изкуша котето с наденица в ръка. Той погледна равнодушно храната и продължи да се взира в мен с огромни, спокойни очи. Това беше първи неуспешен опит. Позволи ми да го сваля на тротоара и този път с един скок се озовах на шофьорското място. Успях да запаля двигателя.

— Ха-ха, надхитрих те! – креснах гласно сам на себе си, но в същото време след едно светкавично движение измрудените очи се взряха в мен през предното стъкло на колата. Всичко от вчера се повтори. Ядосах се. Изскочих от колата и започнах ожесточено да махам

с ръце пред изострените черни мустачки и издадената напред муцунка, която като че ли очакваше целувка.

— Махай се вече! Къш, къш, къш! Писи, писи, слез от колата... Защо си толкова инатливо..... толкова спокойно.... същество.

Гневът ми се изпари яко дим. Не остана и следа. Помислих си: „Нали излязох по-рано. Три минути мога да отделя. Няма дори да закъснея“. Приблжих се вече напълно умиротворен към животното, което дори за миг не промени спокойното си изражение и приветлива осанка. Имаше нещо магично в това как тази космата топка докосваше сякаш самата ми душа. Мигновено започна да извива телце, така че се отъркваше нежно, където можеше да ме достигне, като в същото време мъркаше и удоволствието за него беше по-голямо и от моето. Загледах се в него. Имаше бели лапи, все едно бе обут в чорапчета, бели връхчета на ушичките и едно бяло петно на черната опашка. Не разбирах какво става с мен в тези моменти на слабост. Никога не бях изпитвал толкова спокойствие през целия си живот. Тежината, притиснала тялото ми към земята, изчезваше и лекотата ме водеше към поток от радост, който беше някъде дълбоко в мен. Изумен наблюдавах в тишина прекрасното създание, загубил връзка с действителността. Изведнъж гъвкавото телце се изви, като че ли изплашено от нещо, потъмнелите очи се взряха в мен и се чу едно ужасяващо, протяжно Мяууу! Звукът ме плясна в лицето и докато се огледам него вече го нямаше. Тръснах глава, погледнах часовника, отново бях на ръба на закъснението, а и имах толкова работа за днес. Не знам дали щях да приключа дори без обедна почивка и 1 час извънреден, естествено неплатен. Тоя светофар, защо се бавеше толкова.... И така продължи целият ми ден в обичайната инерция. Докато пиех кафе в 5 часа и палех вече трета цигара за тази 15-минутна почивка, някъде отдалеч в главата ми изплува котешка муцунка

и пронизителен стон. Прибрах се почти навреме въщи напълно изцеден и не много доволен, остана още много работа недовършена за утре. На вечеря образът така ме завладя, че реших да споделя сутрешните си преживелици със семейството ми.

— Имам сутрешен проблем, може да се каже котешки. Вече втора сутрин не мога да се кача на колата от едно нахално коте, което се вре в ръцете ми и буквално не ме пуска да се вляза в колата.

— О, тате! – изписука 6-годишната ми дъщеря Сиси.

— То те е избрало за стопанин. Котките така правят, те си избират при кого да живеят, насила не става. Утре ще дойда с теб и ще си го приберем, нали? – погледна мило към майка си.

Мила се засмя от сърце. Иронични искрици светнаха в лазурните и очи.

— И как така голям мъж като теб не може да се справи с едно коте? Май наистина се нуждаеш от помощ.

— Ти не разбираш, той сякаш иска нещо да ми каже. Не мога да го обясня напълно – леко се изчервих от нелепостта на думите си.

— Мамо, може ли да стане наше коте? – настоя Сиси.

— Сиси, обсъждали сме го. Не сме в състояние с татко ти да поемем и домашен любимец. Когато ни се отвори такава възможност, ще го направим.

Само синът ми Виктор не спря да играе с новия си робот и според мен дори не разбра за какво говорим, така се беше улисал. Както и да е, десертът изтри разговора от масата и не се наложи повече да бъда осмиван за проявената слабост.

Ден трети: Днес се оправих дори по-бързо от вчера със сутрешните задължения. Бих казал, че се мобилизирах някак си от идеята за черно-белия ми приятел отвън. Иначе почти ми беше невъзможно да стана от умора. Добре, че беше будилникът. Никога не бих

чул обикновена телефонна аларма. Имах ужасяваща нужда от продължителен сън и почивка. Изгоних тази несъстоятелна мисъл от съзнанието си. Разбира се, че няма как да стане това с почивката. Забързах към колата. Вече не беше светло сутрин и не можех да видя отдалеч реното. Като доближих, обаче, видях, че моят приятел отново е тук. Днес не искаше да го галя. Обикаляше нервно в кръг около автомобила. Не се мушна между краката ми, а само ме погледна с големите си очи, измяука протяжно и продължи да обикаля около мен. Опитах да го прилаская, но той се отдръпна и застана пред вратата на колата сякаш твърдо решен да не ми позволи да се кача. Следващите няколко минути това косматото нещо направо ме докара до лудост. Не можех да се справя, все пак не исках да нараня животното, макар и да не разбирах какво го е прихванало. Трябваше да опитам пак с храна. Понечих да тръгна към магазинчето наблизко, но нещо остро прободде гърдите ми, трудно поех въздух на тласъци, ръцете ми бързо изтръпнаха, безполезните ми крака се огънаха и паднах в черна бездна.

Ден четвърти: Светлина се процеждаше през нещо като мрежест прозорец. Бавно идвах в съзнание и с мъка отворих очи. Светлината удари ретините ми и сякаш игли прободоха очите. Около мен писукаха разни уреди и жици опасваха тялото ми. Не можех да мръдна дори пръста си. Не усещах нищо, не знаех докъде се простирам, нито една от частите ми не работеше. Всички вътрешни системи бяха на минимален режим на работа. Осъзнах, че съм в болница. Нямаше никого в стаята. За момент не знаех дори кой съм. Странно усещане, в което има някакъв покой. Дойде сестра и се зарадва, че съм буден.

— Здравейте, котешкият случай. Доста ни поизплашихте. Преживяхте инфаркт. Млад сте за инфаркт, само

на 38. Трябва повече да се грижите за себе си. Да повикам ли жена ви, отдавна чака да се събудите?

Кимнах с глава, не можех да говоря. След минута влезе Мила. Въпреки, че се усмихна не можеше да скрие безсънната умора и линиите от сълзи по лицето. Приседна до леглото. Много леко докосна бузата ми с устни. Зарадвах се, че усетих тази целувка. Не бих искал да пропусна нито миг от живота си с това момиче, особено след това, което ми се случи. Тя започна плахо да говори, като на малко дете.

— Добре ли си? Щом отвори очи, това е най-голямата стъпка засега. Така казаха лекарите. Изминаха близо 24 часа от инфаркта и се притесних, че не се събуждаш. Явно си имал нужда да се изключиш за по-дълго време. Което означава, че сега си като напълно нов. Рестартиран или реставриран, ти си избери.

Опитваше се да звучи бодро. Аз пък пробвах да вдигна лявата си ръка. Не я усещах изобщо. Добре, че дясната поне беше наред.

— Обездвижена е за момента, също може да не успееш да говориш първоначално, но прогнозите са много добри. Възстановяването ще бъде на 100% при теб, защото си млад. Слушай, знаеш ли какво точно се е случило. Много интересна история. Всички от персонала на болницата само за това говорят. Паднал си в несвяст пред колата. Лекарите казаха, че е било неизбежно да се случи и добре, че не си шофирал по това време. Но по-интересното е, че си спасен от своя мъркащ приятел, точно така. За него точно ми разказа предната вечер. Било е много рано. Не е имало никакви хора все още наоколо. Собственикът на магазинчето отпред на паркинга е чул пронизителен котешки вопъл и е излязъл да види какво става. Щом се е показал на вратата, котаракът е започнал да мяука неистово и така човекът те е видял и извикал линейка. Разказа, че котаракът е стоял на капака на колата, докато не са те

прибрали в линейката. Историята, обаче, не свършва дотук. Лекарят каза, че състоянието ти е било тежко и е трябвало бързо да се вземат мерки, до 10 минути, за да няма трайни последици. И познай кой ги е взел. Ами пак котаракът. Цялата ти лява ръка е изпохапана и изподрана на пръстите и леко на китката. Благодарение на това е изтекла малко кръв и е намаляло налягането над сърцето. Така на практика, според лекуващите тук, си спасен от котарака. Такъв случай досега не са имали. Всички много ти се радват.

Гледах учуден лицето на Мира. Значи затова е било всичко. Искал е да ми подсказе, да ме предпази. Този котарак се е появил в живота ми с едната едничка цел да ми помогне, а аз не го разбрах. Не бих повярвал на такава история, ако не бях пряк участник в нея. Заля ме вълна от благодарност към това същество или силата, която го беше пратила към мен. Почувствах се бодро решен да се възстановя възможно най-бързо. Длъжен бях.

След около 2 седмици можех да говоря що-годе разбираемо, да движа лявата ръка макар и ограничено. Имах малък проблем и с левия крак и вестибуларния апарат, но сърдечните показатели бяха много добри. Пуснаха ме да се прибера у дома и да продължа с рехабилитацията. Продължи още месец и се възстанових на 80% с възможност да се върна на работа, както пишеше в експертното решение.

От момента, в който пристъпих прага на дома си, започнах да мисля непрекъснато за котарака, който ми спаси живота. Гледах към реното от прозореца с надеждата да го видя на капака, уговорих децата, жената и няколко по-близки съседа да следят района. Направих пълно описание и го разлепих наоколо с надпис „Търси се загубен котарак“. Никакъв резултат. Мислено благодарих на Бог за появата на животното в живота ми и се примирих, че няма да го видя повече. Каква беше изненадата ми, когато десетина дни след приби-

рането ми от болницата, Сиси просто изцвърча неистово на входната врата и настана суматоха, която ме накара да отворя и проверя какво се случва. Тъкмо се прибираха с Мила и Виктор.

— Тати, тати, виж, той се е върнал при теб.

Очите ѝ искряха от чиста радост, подскачаше и ме прегръщаше. Едва успях да погледна мястото, където сочеше. Точно до входната врата на апартамента, спокойно седнал и втренчил изумрудените си очи, ме поздрави с едно лежерно „мяу“ моят котарак-спасител. Докато се окопиха той се промъкна през отворената врата и се настани на дивана в хола. В следващите мигове не чувах и виждах нищо друго освен него, отнесен отново в онова блажено състояние, до което само той можеше да ме отведе. Когато се събудих от транс, нещата въкъщи се бяха успокоили, явно всички се бяха съобразили с моето състояние и се занимаваха с ежедневните неща, оставили ми време насаме с котарака. След това, обаче, настана наново суматоха, останалите се заеха да го галят, хранят, гушкат и май забравихме дори за вечерята. Нямаше съмнение, че беше радушно приет за нов член от семейството. Мила веднага отскочи до зоомагазина, за да вземе всичко необходимо за една котка домашен любимец. Сиси се появи облечена в рокля с вълшебна пръчка в ръка и докосвайки котарака по главата, издекламира напълно сериозно:

— От този ден нататък ти ще носиш името Спас, съкратено от Спасител. аз съм твоя кръстница-закрилница и ще бдя над теб.

И така Спас стана част от семейството, като даряваше с блажени моменти всички членове, но с особено внимание към мен. Когато вечер се прибирах, още от вратата ми показваше дали правилно е протекъл денят ми. Научих неговите реакции от първа ръка и когато нещо бях съгрешил, като например да изпуша половин цигара с някой колега, веднага се завърташе и отиваше

да дарява с ласките си Сиси или друг член от семейството. За осем месеца след инфаркта смених работата си с по-спокойна, не оставах извънредно и не носех работа въщи, напълно отказах цигарите и алкохола, започнах да спортувам три пъти седмично според възможностите си, всеки уикенд с хубаво време излизахме с децата и Мира в парка, на планина, на село, общо взето след природата, отдавайки се на игри и отмора, разбира се с участието на Спас.

За пръв път Спас изчезна точно осем месеца след инфаркта ми. Просто един ден се прибрахме и него го нямаше въщи. Единият от прозорците стоеше отворен постоянно и явно оттам се беше измъкнал. Отново почна суматоха по разпитване на съседите, разлепяне на обяви и обикаляне на квартала. Аз, Мира и Виктор бяхме много разстроени, само Сиси стоеше някак спокойно на фона на хаоса. Една вечер просто се сви в скута ми и каза:

— Тати, не се тревожи толкова за Спас. Той е на добро място, където помага на друго семейство в нужда.

— А ти откъде знаеш миличка? Защо така мислиш?

— Ами той ми каза.

Погледнах недоумяващо и тя смеейки се допълни.

— Разбира се, че не ми го е казал с човешки език. Просто един ден преди да си тръгне го сънувах и в съня той ми каза, че трябва да помогне на друг човек в нужда. Ние вече сме добре, но от време на време ще идва да ни наглежда.

След цялата преживяна история със Спас, вече не отдавах подобни приказки на детинското въображение. Всички у дома приехме съня на Сиси за чиста истина и спряхме да се тревожим.

През следващите години Спас спази обещанието си и ни навестяваше в тежки за семейството моменти. Остана при нас шест месеца, когато Мира загуби родителите си един след друг за няколко седмици. Явно

бяха от онези души, които не можеха да са разделени в различни светове. Всяка нощ Спас се сгушваше и спеше близо до сърцето на Мира, докато и последната капчица тъга не се изпари от него. Тъгата не успя да се превърне в депресия. Появи се също и когато Виктор си счупи ръката с редица операции и усложнения. Беше до него през дните, в които не трябваше да излиза от вкъщи, за да не причини инфекции или разместване на костите. Всяка нощ спеше в неговото легло, докато ръката не се възстанови напълно, а Виктор започна да се усмихва ведро, забравил за всички негативни болнични преживявания. Появи се за няколко седмици, когато Сиси трябваше да пази леглото, заради усложнение след прекаран бронхит и съмнения за увреда в белите дробове.

Семейството ми е добре и Спас не е с нас сега. Всички ние нямаме капчица съмнение, че помага на друго семейство или хора, когато го няма вкъщи. Липсват ми специалните моменти на блаженство, прекарани с него. Но от друга страна, той ме научи как да създавам такива моменти непрекъснато около себе си, независимо какво правя и с къде се намирам. Вече не се тревожа и ядосвам излишно за неща, над които нямам контрол, нито пък за допуснатите грешки. И знам, че ако ме сполети беда Спас отново ще бъде до мен, за да ме върне в правия път.

ЖЪЛТУША

Йорданка Радева

Дядо Славейко беше 84-годишен старец. Живееше в края на селото сам, в малката си къщурка, необезпокояван от никого. Годините му се бяха нароили неусетно и сега му тежаха на гърба като огромна раница с камъни, но си я носеше. Очите му виждаха светлината, радваха се на слънцето и топлите дни като малко дете, а вечер уморени се притваряха и постепенно той се унасяше в дрямка. Преди това в съзнанието му се редяха спомени и картини от миналото, образи на близки и мили хора прииждаха и си отиваха, докато сънят не превземеше всяка клетка на тялото му и той не се отпусне в неговите обятия. Така и осъмваше – както беше легнал. Напоследък сънят му беше дълбок и Дядо Славейко ставаше сутрин отпочинал и ведър. Преди това обаче обичаше да се поизлежава, прехвърляше през мислите си спомени, от които го болеше, но не можеше да избяга от тях. Сега беше сам. Много сам. И разбираше – със самотата не се свиква. Тя те дълбае постоянно, крещи ти в ушите, спъва те по пътя, отнема ти следобедната дрямка, съсипва ти апетита и разболява тялото ти. Душата ти страда, защото усеща самотата като огромна празнота, в която се оказваш ненужен и слаб дори на себе си.

И тази сутрин беше същото. Беше юли и денят още от сутринта обещавахе да е горещ. Сутрешната хладина раздвижваше всички – птичките пърполеха из клоните на овошките в градината му, а хорът от песните им огласяше простора на вълни. От близкия двор петелът се провикваше гърлено, докато от съседите му отговор друг. Да, хубаво беше, мислеше си дядо Славейко, сед-

нал на трикракото столче до оградата. Така можеше да вижда кой минава по улицата и да се заговори, че то тук, на края на селото, почти жива душа нямаше. После ставаше бавно, отиваше да двете асми, извили натежалите си тела пред къщната врата, заставаше пред тях и им говореше като на живи хора:

— Еее, мили мои! И днес осъмнахме. И вие като мен поостаряхте. Бях млад, когато направих тази къща за семейството си. Първо теб засадох, ти си по-голямата – и той галеше стъблото на първата асма – исках тук сенчица да ни правиш през лятото, а под теб, тук – масата да сложа и с челядта си да посрещаме летните обеда и вечери. Навън е хубаво, диша се с пълни гърди, а и природата се усеща повече до късно през нощта. След време реших и другата до теб да засадя, дружка да си имаш, а и така сянката, която ще давате, ще е по-плътна и по-голяма. Ще имаме и внуци, друго е тук, под вашата сянка да играят – и дядо Славейко посегна към втората лозница. Личеше си, че е по-млада, стъблото ѝ беше по-тънко, но по плод не отстъпваше на първата. Тук децата му обичаха да откъсват зърна от натежалите чепки, а по-късно и внуците му посягаха към тях. А той и стопанката чакаха да узреят напълно и тогава вкусуваха от сладостта на гроздовите чепки. Сега пак имаше плод, но не му се щеше... После посегна към някои произсъхнали листа, откъсна ги и хвърли в кофата.

Обед вече превалаше. Беше жега. Като че ли вятърът се бе скрил в сенките на листата, а въздухът, нажежен до червено, звънеше. Слънцето отгоре присмехулно къпеше в жега всичко под себе си, а небето, почти загувило синината си, бледнееше лице и въздишаше. Нямаше дори птици под вишната да размахват криле. Жегата гонеше всичко живо в най-затънтените места на сянка, докато вечерта защъпукаше, носейки лека прохлада. Едно улично куче, изплезило език, влачеше едва-едва умореното си тяло. Погледна към дядо Сла-

вейко, който се беше облегал на оградата, и подмина. Той постоя още минута-две така и пое към къщи.

Къде ли да се дене?... Вътре хладно, ама е още по-сам. Докато отваряше бавно врата, една котка се отърка в краката му и се шмугна преди него вътре. И тя търсеше хладина. Как ли го намери?... Досега не я беше виждал тук – една такава рижава почти, с любопитни очи и елегантно тяло. Затова я нарече Жълтуша-Жълторана, заради цвета на козинката ѝ, която я отличаваше от всички други махленски нейни подобни. Вътре тя обходи навред, за да се осведоми за всичко, после го погледна, измяука нежно и се качи на стола с лек скок. Старецът се почуди какво да я прави, но се сети, че освен на хладно тук, може и да ѝ даде храна. От сутрешната му попара със сирене беше останало малко, взе една чинийка и изсипа остатъка в нея. После сложи чинийката на един вестник на земята. Гостенката му веднага скочи, усетила с тънкия си нюх, че има нещо за нея. Оттук нататък котката не се отдели от него. Две самотни души незнайно как намериха общ език, за да споделят тъжните си мигове на самотност.

Една вечер Жълторана не се прибра. Късно обаче самотният старец усети как нещо драска по врата, стана, отвори. Там беше тя... Сама. Жълторана се шмугна бързо вътре и се намести на любимото си място на леглото. Къде ли е била?... Старецът изгаси лампата, легна и скоро заспа. На сутринта се събуди умислен. Беше сънувал нещо, но не помнеше... Знаеше само, че беше с близките си, които вече ги нямаше. Дълго лежа така, докато дойде сам до идеята, че трябва да ги споходи. Там... в съседното село, където са погребани сестра му и зетят, родителите и жена му. Така бяха решили приживе. Всички да са заедно. Как ще отиде?... Трябваше рано да стане, за да стигне по хладно и пешком. Все щеше да стигне – 5-6 километра бяха, едно време им беше като игра, а сега...

На другата сутрин стана почти по тъмно. Още се виждаше месечината, беше приятно хладно и тишина. Дълбока тишина. Взе си едно шише с вода за изпът и шише с вино за почналите и тръгна. Вървеше бавно, често спираше на някой крайпътен камък за почивка, после пак продължаваше. Стигна по някое време. Купи си от първото селско магазинче кутия лимонови резанки и локум и пак пое към тях. Гробището беше на другия край на селото, та трябваше да го прекоси и него. Отби се по ред при всички, каза им по някоя дума, поплака си за тях, остави им от резанките и локума, приполя им с виното, запали по една свещичка за всеки и се сбогува. Знаеше, и за него има място тук. Когато му дойде времето. След това бавно затътри уморените си нозе по пътя. В центъра на селото имаше едно кафене. Вече беше отворено. Кой ли идеше тук?... Запъти се към него. Седна на една маса въвн под чадъра и зачака. Все ще дойде някой. И като че ли го чува. Дойдоха един след друг: Драгой, негов връстник; след десетина минути приближи и Киро Чорбаря, така му беше прякорът от едно време; и Михал Ветропоказателя, че като млад все по баирите скитореше. Познаха го, а и той тях. И те се бяха попрегърбили като него. Самотията и тях ги беше налегнала, та затова всяка сутрин тримата се събираха тук, да се видят, че са живи и да си пият леблебията. Зарадваха му се, а той им поръча кафетата днес за Бог да прости, след като разбраха защо е тук. Поприказваха още малко и той реши да тръгва. Нищо че беше горещо, имаше път, щеше да гледа сенките къде са, че и той по тях. Така сам, вгълбен в мислите си, полека-лека стигна края на селото и продължи.

След около 20-тина крачки го настигна лека кола и спря току до него. Врата се отвори и един младежки глас му подвигна:

— За къде, дядо, в тая жега – и недочакал отговора му, го подкани – хайде, влизай в колата, и аз съм нататък.

— Благодаря, сине – едва промълви дядо Славейко, а очите му се напълниха – отивам си. Бях малко тук при моите хора, сега към дома.

— А не те ли е страх от тази жега, сега е най-тежко времето – продължи младият мъж, колкото да поддържа разговора.

— Тежко..., ама трябва. Защото не зная после дали ще мога. То старостта е това – правиш каквото решиш, ходиш, където искаш, хапваш, когато си гладен, спиш до насита, ако можеш... Когато старостта иде, не пита, но не всеки може да я достигне. – И въздъхна.

Младият мъж го погледна. По бледото лице на стареца личаха годините. Извехтелите му дрехи издаваха безгрижието му и веднага се досети – сам е.

— А ти... накъде?... – запита след малко мълчание дядо Славейко.

— Да те закарам. Ей го де е твоето село. На един хвърлей място. Дядо ми се обади. Били сте заедно долу. В кафето. Дядо ми Киро – нали сте модерни вече... с телефони. А аз съм тук за два-три дни само, така че късметът си е чисто твой.

И докато се поразговорят, пристигнаха. Колата спря пред портичката му, а там, върху нея, като кацнала беше Жълтуша. Старецът слезе от колата, понечи да покани момъка, но той го изпревари. Взе си довиждане с него и колата му бързо се скри зад края на улицата. Сега трябваше да си почине в стаичката на хладина и после щеше да мисли какво ще прави.

Полегна на леглото, а до него се сви котарана. Подремнаха и двамата, после той стана и реши нещо да похапне. Беше гладен, а залъкът му не вървеше. Много често се връщаше назад във времето и спомени предизвикваха сълзите му. И днес така. Остави вилицата и се загледа през прозореца. Какъв живот беше!...

Спомни си как се ожени за Върбинка от селото. Беше някак като на шега, след като любимата му де-

войка по волята на родителите си се омъжи за друг. И двамата не бяха щастливи с браковете си, но продължиха. Дядо Славейко се радваше на двете си момчета, изучи ги, и сега те живееха със семействата си в големия град. Но жена му почина млада. Едва 45-годишна беше и той трябваше да се справя сам. След две години почина при катастрофа и съпругът на неговата изгора от младостта му – Петра. Каква съдба само!... Минаха още 5 години. Но сам не се стои. А и като че ли мислите му все към нея летяха. И тогава той реши – ще иде при нея и ще говорят. Ще ѝ предложи да си съберат само-тията и да продължат напред. И го направи. За своя голяма изненада тя се съгласи. Явно предишните чувства не бяха напълно угаснали. Жарта им се разгоря и те бяха повече от щастливи. Така вървяха редом един до друг в годините в разбирателство и обич. Дори децата им се възхищаваха. Докато дойде оня лош ден, в който разбраха, че Петра е болна от nelечима болест. Ходиха къде ли не – спасение нямаше. Тя беше вече на 70 години, все още запазена жена и хубава, ала болестта бързо я повали и тя се предаде. И ето вече колко години след това дядо Славейко не можеше да я прежали. Повърташе се вкъщи, та току си припалваше свещица за нея и сълзите му тръгваха. Мила жена беше, кротка и блага. Знаеше как да го погледне и как да му каже добра дума, кураж да му даде и да го успокои. Но си тръгна рано. Така и почина, като го гледаше и държеше за ръка. Вероятно ѝ беше по-леко, тръгвайки по бялата пътека за нататък. Сега вече и той чувстваше, че силите му намаляваха. И сам не разбираше как го правеше, но щом вечерта полегнаше над стихналата земя и той се отправяше към леглото си, неволно се преместваше на мястото, на което тя спеше. Може би така му беше по-леко и сънят по- бързо притваряше очите ми... Знае ли човек...

Телефонът му стоеше винаги в джоба. От време на време синовете му се обаждаха и това е. Скоро иде-

ше рожденият му ден. Искаше да ги събере всичките - своите и децата на Петра, да идат до нея и до майка им, а после да се почерпят за негово здраве. Така и направи. Малко трудно, но успя да се обади на децата си и на дъщерята на Петра. След два дена щяха да пристигнат. И реши да се приготви. Да поизчисти, колкото може, за да не се срамува и той, и те. В петък вечерта пристигнаха всички. Надонесоха какво ли не за стареца, а той с просълзени очи ги прегръщаше и се въртеше насам-натам, не знаейки къде да се дение от радост. Решиха в съботния ден да идат първо до гробищата, а после – всички на обяд в крайпътния хан наблизу, току между двете села. Така и направиха. Беше шумно и весело. Внуците, вече големи и те, току притичваха до него да го разговорят, друг да му нареже на дребно пържолата, трети да му налее в чашата каквото поиска. Радваше им се от сърце, но още по-радостно му беше, че децата му – неговите и на Петра, се разбираха. Към края на обяда рожденикът се сети и за своята Жълторана вкъщи. Зави в една салфетка останалите късчета от пържолата и тръгнаха с колите към вкъщи. Следобедът беше шумлив, но пък беше хубаво. Оживи се и неговата къщица, ечаха младежките гласове, а синовете му се заеха да пооправят във тук-там каквото могат, че къщата се нуждаеше от силна мъжка ръка. Той ги гледаше, сърцето му потрепваше в забързан ритъм, а очите му светеха от доволство и радост. Вечерта решиха да вечерят тук. Изнесоха голямата маса навън, на плочника, направиха барбекю, салати и всички седнаха дружно около масата. След вечерята се запътиха към стаите. Имаше за всяко семейство по стая, че и за внуците една. Пожелаха си спокойна нощ, а дядо Славейко обиколи всички преди да си легне, поддържа ръцете им в своите, пожела им да бъдат добри хора и отговорни в живота си, а внуците си целуна с влажни очи, прегръщайки ги с треперещи ръце, едва продумвайки им тихо:

— Бъдете ми живи и здрави! Видях ви... напълнихте ми душата. Бъдете благословени, деца мои, и нека имате лек и щастлив път в живота си.

После мълчаливо се обърна, изтри с длан бликналите сълзи и пое към малката кухничка, където напоследък преминаваше живота му. На леглото му свита на кравай, го чакаше неговата Жълтуша. Той си легна пак там, на мястото на Петра, а котката се сви до гърба му и замърка. На сутринта всички се размърдаха и един по един започнаха да излизат от стаите си. Михаил, големият син на дядо Славейко, влезе в кухнята и отиде до баща си, говорейки му тихо, за да не го стресне:

— Хайде, тате, добро утро, вече всички са на крак и са вълн на масата. Ще правим закуска.

Приблужи до леглото. Старецът не реагираше. Хвана ръката му – беше студена. Беше починал в съня си. След като събра всички да се видят на живо, никой не разбра, че той така се сбогува с тях. Навярно бе предусетил края си. Напоследък дишаше тежко, въздухът не му стигаше, нямаше и сила, но не искаше да ги тревожи. Знаеше – всеки има своя край в живота си, от който започва другото начало за там... отвъдния свят, където го чакаха другите, любимите му хора. След себе си оставяше своите млади с внуците, те да продължат пътя му. И една Жълтуша, която до последните му минути живот беше до него. Сега тя гледаше с широко отворени очи притеснените хора наоколо, побутваше с лапичка по ръката починалия старец и след като нямаше отговор, извиваше тихо проточено мяукане.

Погребваха стареца на другия ден преди обяд, а камбаната на селската църквица известяваше на всички в селото за неговата кончина. Към обяд колите с катафалката поеха към съседното село, където бяха погребани и другите им близки. Там имаше място и за дядо Славейко. А горе вече го чакаха, и най-вече неговата Петра. Котката се беше вмъкнала в първата

кола и втренчено гледаше тази пред тях, в която бе старецът, на път за оня свят, от който връщане нямаше. Когато поеха към селото, котката я нямаше в нито една кола. Тя беше останала там, на гроба му, сякаш разбираше кого е загубила. Тъжното ѝ мяукане огласяше селските гробища. Тя беше неговата оплаквачка. Сега вече си нямаше никого и сама, като преди, щеше да търси отново тихия дом с двете асми отпред, в който студът и празнотата щяха да бъдат единствени гости.

„ЧОВЕК Е САМ ВЪРХУ СЪРЦЕТО НА ЗЕМЯТА“ Маргарита Мартинова

Изпитвах ярост!

Идваше ми да хвърлям по двора клетки, купички за вода, панички за храна.

Изостави ме! Това малко гадничко котенце! Измъкна се от живота ми. Лежа с отворени очи от сутринта до следобяд и си отиде!

Знам, че котките не отиват на небето. Значи няма къде да го срещна, за да излея върху него гнева на безсилието си, на безизходността, до която то ме докара.

Тормозеше ни 18 години. Спях на половината от тесния си диван – защото то се разполагаше на другата половина. Впито в мен, сложило лапичка на врата ми. Боях се да не се обърна, да не го смачкам. И бях в полусън постоянно.

Къщата ни заприлича на прозорец по време на бомбардировка – фотьойли и дивани бяха облепени с тиксо, за да не ги направи на макарони.

Прицелваше се в някой друг от семейството и ходеше при него нощем – да се настани до главата му, а преди да заспи започваше да хърхори с всичка сила и да млящи лапата си. Иначе не го правеше, но когато те видеше, че заспиваш – започваше.

Последната година, когато вече беше доста болничка, си беше измислила друг номер – лягаше на рамото ми и с лапа започваше да обръща лицето ми към себе си, за да го гледам в очите. Стаси не вярваше, докато не видя. Накрая от едно тлъстичко бяло топче заприлича на малка мишчица. Стопи се. Пълзеше с нокти по висящите завивки, за да се изкачи по креватите – нямаше сили да скочи – и да легне при Стаси, при Джими. После идваше моят ред да дойде до възглавницата

ми и неистово да започне да се притиска към мен, а аз да започна да плача.

Не исках да го пускам от този живот! Отидох и казах на доктора: „Всеки ден, който го закрепите, е подарък за мен!“ И той ми подари още 25 дни живот за Барселонка. Не исках да го пускам, но това коте подло се измъкна. Просто опъна малкото си телце и лежа така с отворени очи, без да помръдва, без да реагира. С непреклонното желание да ни остави. После дойде най-човечният ветеринарен лекар от всички, на които бяхме позвънили. Но когато влизаше, аз си казах: „Д-р Смърт“ влиза!“

След един час той взе душата на Барселонка. Отидох в една стая, за да остана сама и започнах да тряскам с юмрук върху някакъв предмет и да викам: „Защо? Защо? Защо? Как посмя да ме оставиш, да си отидеш! Да се измъкнеш от живота ми, въпреки че те спирах със всичка сила!“

Синът ми плака много.

Погрижи се за котето, както би се погрижил за човек. И го изпрати. Съвсем до края. Аз – не!

След още един час Джими (мъжът ми) се върна от работа, да ме изведе. Пътьом носехме вестници на съседите. Мъжът на съседката Юлия току-що беше излязъл от болница. Джими ми каза: „Моля те, не споделяй с Юлия, че котето е умряло и затова плачеш!“ Наистина, неудобно е някак – те имат болен човек, а аз да плача за котка. Кой тъжи за котетата? Лекарите дори не те питат – какво е било преди. Едните са просто човечни и отзивчиви – правят го поради възпитанието, характера си. Другите са невежи и неуки. Трети са готови да ти нарежат животното, защото обичат парите ти.

Човек е сам със своето коте. Сам с любовта си към него. Сам с мъката си по него.

А аз съм сама с яростта си. И не мога да се спра да плача.

СЪДЪРЖАНИЕ

„Че котка съм бил преди, подозирам“...

Поезия

В храма на Бастет	7	
Славка Зашева	7	
Владетелката	8	
Дияна Василева	8	
Да минеш път на черна котка		9
Вероника Иг. Лазарова	9	
Иронично	10	
Милена Белчева	10	
Котешка любов	11	
Тодор Билчев	11	
Котки-Брюнетки	12	
Росица Станева	12	
Моето черно котенце		13
Елица Ангелова	13	
Монолог на котката	14	
Нина Чилиянска	14	
Опит за опитомяване	15	
Геолина Стефанова	15	
Пълнолуно	16	
Ивета Данаилова	16	
Рижия	17	
Магдалена Маринова	17	
Съвършен дизайн	18	
Ваня Вълкова	18	
Твойта Котка....	20	
Вичо Балабанов	20	

Прозаичният живот на черната котка Разкази

Котката, при която живея	23
Боряна Нанчева	23
Къщата с котките	33
Петя Смиленова	33
Контеса и аз	39
Сесил Костадинова	39
Котката	43
Маруся Николова	43
Моята котка	48
Радина Ангелова	48
Някой мрази дъжда	56
Драгни Драгнев	56
Поверие	58
Калина Иванова	58
Самотата, ангелът и котаракът	62
Лилия Христова	62
Тази черна котка е самият дявол	66
Стефан Страшимиров	66
Поклонничка	71
Анжела Георгиева	71
Спас	75
Ралица Венцеславова Станкова	75
Жълтуша	86
Йорданка Радева	86
„Човек е сам върху сърцето на земята“	95
Маргарита Мартинова	95

МЕЧТА ЗА КНИГА

„Мечта за книга“ (www.dreambook.bg) е онлайн спомоществователна (краудфъндинг) платформа за създаване и реализиране на проекти в областта на литературата.

„Мечта за книга“ се осъществява от Фондация „Български издател“ и предоставя възможност за набиране на средства и друга нефинансова помощ чрез доброволни дарения, в полза на проекти в областта на литературата.

Тази платформа ще Ви помогне да сбъднете своята мечта за книга!

Какво предлага платформата:

„Мечта за книга“ предлага на българските автори възможности да намерят финансиране на книгите си от частни лица и обществени организации.

За разлика от другите подобни платформи, „Мечта за книга“ е специализирана точно във финансирането на книги и има множество инструменти, улесняващи това.

Вие ще можете да продавате „на зелено“ екземпляри от книгата си на отделни лица, както и да търсите по-мощно финансиране за проекта.

Фондация „Български издател“, като издателство, специализирано в издаване на български автори, поема ангажимента и гаранцията, че събраните средства ще бъдат вложени в издаване на книга, а не усвоени от автора.

Как работим:

За да можете да участвате в платформата, трябва да имате готова, завършена книга. Частично готови проекти не се допускат.

Може да се кандидатства с вече издадени книги, стига авторът да има права над тях.

Авторът кандидатства с книгата си на адрес book@dreambook.bg. Ако книгата бъде одобрена, му се предлагат оферти за различни тиражи, както и експертна оценка какъв реален тираж би могъл да се продаде.

След уточняване на условията се сключва договор между автора и Фондация „Български издател“.

За да може да бъде въведен проектът в платформата, авторът трябва да има валиден фейсбук профил с истинско име и реална снимка.

В платформата авторът публикува следните материали:
Рекламно представяне на себе си и проекта, плюс части от текста в размер на 4 страници А4;
Подбрани части от текста – до 20 страници А4, които ще бъдат представени в сайта като PDF файл;
Примерна корица и/или други илюстрации към книгата;
Рекламен видео клип;

Началната такса за участие в проекта е в размер на 50 лв, срещу което авторът получава редакция/корекция на рекламния текст, рекламен банер и една седмица реклама на първа страница на проекта

Срокът на един проект е два месеца. Ако в рамките на този срок авторът е набрал 50% от финансирането, то му се дава още един допълнителен месец за донабиране на липсващата сума.

Авторът ще има възможност – основно, да продава единични бройки от своята книга, както и да приема дарения.

Ако в рамките на проекта не се набере 50% от исканата сума, то парите се връщат на закупилите книгата.

Ако се набере над 50%, но под общата сума за проекта, то е възможно предоговаряне на условията с Издателство „Български издател“, така че да се издаде тираж, отговарящ на набраната сума.

Закупуване на книги / получаване на суми по проекта ще е възможно чрез:

Банков превод
Пощенски запис
Ерау/Easyraу
Раурал

На всеки три месеца Фондация „Български издател“ ще осигурява липсващото финансиране на един или няколко проекта, които са показали отлични показатели.

Платформата „Мечта за книга“ предлага различни рекламни площадки на своя сайт, на другите сайтове на Фондацията „Български издател“, както и в различни фейсбук страници, но основната реклама се очаква да дойде от личната инициатива на авторите.